

Assumpció de «Madona Sancta Maria»

La festa de la Mare de Déu d'Agost omple de joia molts pobles

L'Església celebra la festa de l'Assumpció el dia 15 d'agost i per això molts pobles tant de Catalunya com d'arreu aprofiten aquest dia tan especial per culminar els actes de la Festa Major. Hi ha moltes maneres de recordar i de venerar la Mare de Déu, i mentre unes parròquies llueixen com cap altre dia les belles imatges de Maria, altres acullen al seu interior l'escenificació de l'Assumpció. És el cas de l'església parroquial de Sant Andreu Apòstol de la Selva

del Camp, on es representa *El Misteri de la Selva* o *Representació de l'Assumpció de Madona Sancta Maria*, una obra teatral litúrgica que explica la dormició de la Mare de Déu i el seu pas a la vida eterna. I és que la festa de la Mare de Déu d'Agost té una llarga tradició a la nostra terra, i per això hi ha pobles que tot i que durant aquests dies no celebren la seva festa major també volen unir-se a la festivitat de l'Assumpció. Aquest és el cas de Vinyols i els Arcs (Baix Camp), on se celebra l'anomenada «Nit de Maria», una nit de pregària i de devoció a la Mare de Déu.

Nostra Senyora de l'Assumpció amb sant Miniat i sant Julià.

Pàg. 2, 3 i 4

Suport de l'Església a les víctimes del terrorisme

L'Església no es cansa de repetir com és de necessari donar suport i acompanyar tota persona que pateix la violència terrorista. Fidel a aquesta consigna, Mons. Victorio Oliver, bisbe d'Oriola-Alacant, es va desplaçar el 4 d'agost fins al lloc del darrer atemptat d'ETA, Santa Pola, per acompanyar especialment les famílies de les dues víctimes mortals que va causar el cotxe-bomba: Silvia Martínez, de 6 anys, i Cecilio Gallego, de 57. Mons. Oliver va demanar pregària per les víctimes, per la pau i pels terroristes, als quals demanava que abandonessin la violència. En aquest mateix sentit cal assenyalar els missatges de solidaritat que es van rebre de Joan Pau II i de la Conferència Episcopal Espanyola entre altres.

Pàg. 9

Festa major del Miracle en l'any del centenari

«Maria, noia del poble» va ser el lema de la festa major del Miracle, que enguany coincidia amb el centenari de la presència benedictina en aquest santuari solsonenc. Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell, va presidir l'Eucaristia del diumenge 4 d'agost, que va ser concelebrada per Mons. Ramon Daumal, bisbe emèrit de Barcelona. Un cop acabada la celebració religiosa, una audició de sardanes va arrodonir la festivitat mentre Mons. Vives intercanviava impressions amb el P. Josep Sanromà, superior del Miracle, i amb els presents. El bisbe coadjutor d'Urgell es va interessar pel projecte que vol dotar de campanes el santuari gràcies a una iniciativa particular que ha estat beneïda per la comunitat benedictina del Miracle. Es tractaria d'adquirir una campana de grandària mitjana i bona sonoritat amb un cost aproximat d'uns 9.000 euros.

Pàg. 18

Mons. Vives va intercanviar impressions amb el P. Sanromà i la resta de presents.

Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós

La setmana de l'Assumpció de la Mare de Déu, visitem el santuari de Puiggraciós, a l'Ametlla del Vallès.

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 5 Polònia, a punt de rebre Joan Pau II

Pàg. 7 El patriarcat de Moscou nega als catòlics anunciar l'Evangelí

Pàg. 19 XXII Escola d'Estiu per a Catequistes a Tortosa

Pàg. 21 Les parròquies de Torelló s'aboquen amb l'Àfrica

Pàg. 23 Lleida: les set campanes de la Seu Vella tornen a tocar

Editorial

Miracles i esperances en la festa de l'Assumpció

El mes d'agost és un mes estrany, l'ambient que es respira als carrers és completament diferent del de la resta de l'any. Els llocs on habitualment hi ha molta gent ara apareixen gairebé desèrtics, i en canvi d'altres que durant llargues temporades semblen mig morts, com per exemple les zones de platja, ara són plens de vida, de color i d'aglomeracions humanes.

Fins i tot les persones semblen haver canviat, els mateixos homes i dones que ens trobem habitualment als carrers, a la feina o en diverses activitats semblen diferents, no només per la forma de vestir, que lògicament és estiuenca i de vacances, sinó fins i tot pel caràcter i les prioritats davant la vida. Alguns més garrepes ara gasten, altres més reservats sembla que s'obren més als altres, uns quants sempre amb mal geni ara sembla que estan de bones...

Són els petits «miracles» que fa l'estiu, i és que no hi ha res com un merescut descans i deixar oblidats el treball i la rutina diària per sentir-se una persona nova, diferent, amb molta més alegria i bon humor.

Els cristians, enmig d'aquest mes explícitament d'estiu com és l'agost, també contemplem un miracle, i aquest de veritat, d'aquests que només pot fer Déu i que són impossibles per als humans: la pujada d'una dona en cos i ànima al cel, que coneixem com l'Assumpció en el cas de la Verge Maria, una paraula similar a aquella altra que apliquem al mateix Crist: l'ascensió.

Aquesta festa, malgrat trobar-se en el centre mateix del mes de les vacances per excel·lència, continua sent important i sobretot molt popular. Fins i tot molts estiuencs participen d'aquesta festivitat en esglésies, ermites i santuaris, quan en les seves localitats habituals no acostumen a freqüentar gaire l'església. Aquest és un altre d'aquests múltiples i petits «miracles» que es produeixen en aquests dies. També és significatiu que moltes poblacions que han vist minvat el seu nombre d'habitants com a conseqüència de la marxa de

molts dels seus ciutadans per les vacances, celebren aquesta festa amb tota solemnitat, tant en l'àmbit estrictament religiós com també en el cívic, lúdic i popular.

Encara que si hem de ser sincers hi ha moltes persones que no saben gaire bé què s'està celebrant aquest dia. Si féssim una enquesta pels carrers molts ens dirien que «se celebra una festa de la Verge», o a Catalunya especialment trobaríem molt la resposta «la Mare de Déu d'Agost», com si agost fos una advocació especial com Montserrat, Núria, les Neus...

És important que els creients, encara que estiguem de vacances, observem i admirem la grandesa d'aquesta festa mariana solemne. Perquè el fet que la nostra Santa Mare hagi pujat al cel ens dona molts motius per a la felicitat i l'esperança. Enmig d'aquest món moltes vegades massa pessimista i, sobretot, materialista, on sembla que només compta el que té valor econòmic, la Verge Maria ens demostra que per a Déu els valors són altres molt diferents i que qui rep el premi excepcional de l'assumpció és una dona senzilla, humil i bona que va donar un «sí» clar i rotund per fer la voluntat de Déu, encara que aquesta fos incomprendible als ulls humans.

Gràcies a aquest «sí» de Maria Jesús ha vingut al nostre món i ens ha ensenyat el camí perquè també nosaltres arribem un dia al mateix lloc on ja és Ell mateix i la seva pròpia Mare. Per això aquesta festa és de gran esperança: si nosaltres som capaços de dir «sí» a Déu, també nosaltres compartirem la possibilitat d'arribar algun dia a la glòria del cel.

La Mare de Déu ens és sempre motiu d'esperança, però en aquesta festa de l'Assumpció se'ns recorda «la gran esperança» dels cristians: la mort no és el destí final dels homes i dones, sinó que estem predestinats per a la Vida. En nosaltres no sabem ni quan ni com participarem de la vida eterna. En Maria sí, des del moment de la seva assumpció, per això ho celebrem aquest dia 15 amb tota la nostra alegria, i com a festa grossa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gnà. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Festa de la Mare de Déu d'Agost

■ Molts pobles catalans celebren la Festa Major durant aquesta setmana amb motiu de la festivitat de l'Assumpció

Una gran majoria de parròquies d'arreu dels Països Catalans tenen, des dels seus orígens medievals, la Mare de Déu d'Agost com a patrona, i per això no és casualitat que molts pobles celebrin la Fes-

ta Major el 15 d'agost. En aquesta diada tan especial algunes esglésies acullen al seu interior representacions teatrals referents a l'Assumpció, com és el cas d'*El Misteri de la Selva* i d'*El Misteri d'Elx*.

L'Assumpció de Maria, coneguda popularment amb el nom de Mare de Déu d'Agost, fou definida com a dogma de fe el 1950 per Pius XII com a resposta a les repetides peticions fetes als papes des del 1863. Per això, l'elevació al cel en cos i ànima de la Mare de Déu no es troba explícitament en el Nou Testament ni en els primers segles del cristianisme. Gregori de Tours (mort el 594) és probablement el primer testimoni de la creença en l'Assumpció a Occident. Aquesta visió fou sostinguda més tard pels grans teòlegs de l'escolasticisme i de la Contrareforma. Els fonaments bíblics de l'Assumpció són la maternitat de Maria i la resurrecció de Crist. L'himne que es resa en l'Ofici de Lectura d'aquest dia diu així:

*«Maria brilla com el sol
i com la lluna resplendeix,
i com aurora refulgent
se'n puja al més amunt del cel»*

L'Església catòlica celebra la festa de l'Assumpció el 15 d'agost. Primer se celebra la festa de la Dormició o mort, i més tard, la festa de l'Assumpció s'estengué paral·lelament a la importància que prengué la doctrina. Es generalitzà a finals del s. VIII.

Als Països Catalans la festa de la Mare de Déu d'Agost té una llarga tradició. Han estat conservats diversos texts de representacions teatrals litúrgiques a partir del s. XIV referents a l'Assumpció. Dues obres de gran interès són *El Misteri de la Selva*, text del s. XIV, i un drama assumpcionista valencià del principi del s. XV que només conté el paper de Maria. La més famosa d'aquestes representacions, però, és la d'*El Misteri d'Elx*.

«EL MISTERI DE LA SELVA»

A la vila de la Selva del Camp (Baix Camp) i des de l'any 1980, els dies 14 i 15 s'escenifica *El Misteri de la Selva*, conegut també com a *Representació de l'Assumpció de Madona Sancta Maria*. Escrit en llengua catalana, aquest drama medieval explica la mort de la Mare de Déu i el seu pas a la vida eterna. El marc on es desenvolupa la representació és l'església parroquial de Sant Andreu Apòstol. Quan un visita aquesta església, tot i ser una gran manifestació artística de l'arquitectura catalana del renaixement, se li fa difícil imaginar-se allà dins la posada en escena d'una obra d'aquestes dimen-

sions. Joan Massana, responsable del Patronat de la Representació de l'Assumpció, ens ajuda a fer un viatge a través del temps.

—Quines parts de l'església són utilitzades com a espai escènic?

—Totes. Els corredors de les capelles laterals i el passadís central són el marc de les processons d'entrada, l'aparició dels apòstols, enterrament de Maria i sortida final. Dels cadafals del presbiteri, el més elevat correspon al Paradís on se situa la cort celestial, presidida per Jesucrist. Els laterals representen la Terra: en el de la vostra esquerra se situa la casa de la Mare de Déu i en el de la vostra dreta es troba l'aljama o consell dels jueus. El cadafal inferior representa el món de sota terra: el sepulcre de la Verge i el lloc per a l'escena dels diables. I l'Infern, a la porta de l'església, d'acord amb la simbologia medieval.

L'escenografia és austera. I la il·luminació no només la fem servir per enfocar sinó també per delimitar els espais i les intensitats escèniques.

—I ara que ja tenim visualitzat l'escenari, ens podria explicar a grans trets l'argument d'*El Misteri de la Selva*?

—Maria, veient pròxima la seva mort, demana al seu Fill que se l'emporti al seu repòs. Jesús acull la súplica de la Verge i li envia un àngel amb una palma que la protegeixi de tota malastrugança en el moment del seu trànsit. Mentre els apòstols saluden la Verge, els diables volen apoderar-se de Santa Maria i sotgen casa

seva. Però Lucifer i els altres diables fracassen: Jesús baixa del cel per tal d'endur-s'hi l'ànima de la seva Mare. L'estol dels àngels i dels cants canta les glòries de Maria. Jesús mana als apòstols que enterrin el cos de la Verge i que esperin que Ell torni. Pel seu cantó, els apòstols inicien la processó d'enterrament, interrompuda per l'intent dels jueus de cremar el cos de la Verge. Els jueus fracassen i són afectats de ceguesa. Sant Pere intervé per tal de retornar-los la visió dels ulls i del cor, és a dir, per convidar-los a creure en Jesucrist. Tothom continua la impressionant processó d'enterrament fins que el cos de Maria és dipositat al sepulcre. Jesucrist decideix ressuscitar la seva Mare i, mentre es canta un himne de lloança, la Verge puja al cel de la mà del seu Fill. Arribats a la Glòria, Jesús corona la seva Mare. Aquesta coronació és celebrada pels apòstols a la terra, i pels àngels i pels sants al cel. Santa Maria promet d'intercedir pels pecadors davant el seu Fill. El gran cor final de lloança clou la representació.

Imatge de l'Assumpció de Maria.

—Hi ha molts fragments cantats...

—Sí, i la major part, uns dos terços, són cantats a capella, és a dir, sense cap acompanyament musical, la qual cosa contribueix a ressaltar la riquesa del text. Aquestes melodies pertanyen al repertori gregorià i a la música polifònica dels segles XIII i XIV.

—Quantes persones donen vida al Misteri?

—Actualment, entre actors-cantants i tècnics, unes cent cinquanta.

—I com s'organitza tanta gent?

—Doncs mira, durant l'any els membres del Patronat van fent reunions per tal de decidir qüestions generals a l'entorn del Misteri com pot ser la introducció d'alguna modificació. Després també es reuneix el grup que porta més aviat la direcció escènica de l'obra; aquests prenen decisions que afecten la distribució de papers, etc. I ja a principis de juny comencen els assajos amb tots els actors. Normalment els papers més importants els fan sempre els mateixos actors, tot i que, amb els anys, també hi ha canvis d'interprets.

—Abans ha parlat de noves incorporacions...

—Donades les característiques del text no es poden fer modificacions molt dràstiques, però sí que es van fent petits canvis. Enguany hi ha alguna petita innovació pel que fa a les peces musicals. I també conservem la incorporació de l'any passat: la processó que va recórrer tot el carrer Major amb actors del Misteri i diables.

La representació d'*El Misteri de la Selva* va obtenir el Premi Nacional de Cultura.

Escenas d'*«El Misteri de la Selva»*.

Popular 1994 a la millor iniciativa artística popular pel valor històric i tradicional de recuperació d'una manifestació artística medieval.

Les representacions tenen lloc el dia 14 d'agost a les 22.30 i el dia 15 d'agost a les 8 de la tarda a l'església parroquial de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp. Les localitats poden reservar-se trucant al telèfon 977 766 028.

«ASSUMPCIÓ DE MADONA SANCTA MARIA»

Primer text teatral íntegre conservat en llengua catalana i un dels primers d'Europa de matèria assumpcionista. El text d'aquesta obra va ser trobat a l'arxiu parroquial de la Selva del Camp per l'historiador selvatà Mn. Joan Pié i Faidella a finals del s. XIX. Després de fer-ne la transcripció la va publicar a la revista de la *Associació artístic-arqueològica barcelonesa*. El text està inclòs dins una llibreta de censals pagats a la Senyoria de Prades i Mont-Ral, que actualment es conserva a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona. Però per tirar endavant la representació

del *Misteri* va ser necessària una segona transcripció del text, que va anar a càrrec del professor A. J. Soberanas, conservador de la secció de manuscrits de la Biblioteca de Catalunya.

Tot i que no hi ha una certesa absoluta respecte al lloc on va néixer aquest *Misteri*, el professor Soberanas el relaciona amb una representació feta a la ciutat de Tarragona l'any 1388 amb motiu de la Festa de la Mare de Déu d'Agost.

D'ençà del 1980 es representa a l'església de la Selva del Camp. Es compon de 675 versos amb una rica varietat de formes versificadores i unes nodrides acotacions que informen de les melodies amb què calia entonar els diàlegs i que detallen els elements d'escenificació: els cinc decorats que s'esmenten (Paradís, Infern, Consell dels Jueus, Casa de Maria i Sepul-

cre) es distribuïen en un espectacular escenari múltiple horitzontal, i l'acció dramàtica era animada per tota mena d'efectes escènics. Hi destaca una còmica i bullanguera escena de diables, única en el teatre català antic, a més d'unes dinàmiques seqüències protagonitzades pels jueus.

INFLUÈNCIA DE LA MARE DE DÉU D'AGOST EN L'ART

Moltes parròquies tenen una gran imatge de l'Assumpció de Maria que presideix la seva església, una prova de com el poble cristià s'ha anat identificant, fidels i preveres, amb aquest misteri de la Mare de Déu.

En l'art romànic català l'Assumpció de Maria ja apareix representada, com ho fan avinent els frescos de Sant Martí de

Altres celebracions de la Festa de l'Assumpció

ELX

Una ciutat on també es festeja molt la diada de la Mare de Déu d'Agost és Elx. La ciutat valenciana acull una de les obres referents a l'Assumpció més conegudes: *El Misteri d'Elx* (s. XV).

L'enunciat de l'argument és aquest: la dormició, la resurrecció, l'ascensió en cos i ànima, i la coronació en el cel de la Mare de Déu. Per tant, de nou el triomf de la vida sobre la mort.

Com un anunci de la festa, el 13 d'agost té lloc a Elx la nit de focs d'artifici més espectacular de la Mediterrània. La gent puja a les terrasses i des d'allà tira la seva «palmera» de focs artificials.

A les 6 de la tarda del 14 d'agost, a la basílica de Santa Maria es representa el primer acte del *Misteri*. I a la nit hi ha la vetlla a la Verge; una processó que fan de manera gairebé espontània milers de persones amb una espelma a la mà.

El 15 d'agost té lloc el segon i últim acte del *Misteri*; quan la Mare de Déu ja és al cel.

VINYOLS I ELS ARCS

Ja fa 30 anys que el poble de Vinyols i els Arcs (Baix Camp) celebra pel 15 d'agost l'anomenada «Nit de Maria», una nit de pregària i de plena unitat amb la Mare de Déu.

Els honors a la Verge comencen el dia 14 a la parròquia de Santa Caterina de Vinyols, on se celebra la Vetlla Eucarística Mariana de les 11 de la nit a les 3 de la matinada.

El 15 d'agost a les 12 del migdia té lloc la Missa dels Malalts. I a continuació, a les 14.30, el dinar de germanor amb els malalts, que la Nit de Maria els obsequia. Cap a la tarda, es pot gaudir amb el Rosari solemne cantat amb melodies molt antigues. És a les 21.30 quan comença pel poble la gran Processó de Torxes, on s'escolten reflexions, frases i cants inspirats: «La Nit de Maria és nit d'oració, de llum i alegria, de cants i d'amor.»

El telèfon disposat per apuntar els malalts i encarregar el dinar és el 977 793 364.

Fonollà (Vallespir), o bé la taula d'altar de Sant Romà de Vila (Encamp, Andorra), avui al Museu Nacional d'Art de Catalunya. I en la pintura protogòtica procedent de l'absis de l'església de Santa Maria de Terrassa. L'Assumpció ha estat representada pictòricament per Fra Angélico, Mantegna, Tiziana, Rubens i Antoni Viladomat, entre molts altres. Com a representació escultòrica es troba a l'església de Cabestany (Rosselló). I en els retaules gòtics ja és un fet comú. En la literatura, entre les més conegudes representacions de tipus litúrgic hi ha la de *L'Assumpció de Madona Sancta Maria*, a la Selva del Camp, amb el text del s. XIV, i *El misteri d'Elx*, del segle XV.

Reportatge: Núria Naval

Alguns pobles de Catalunya que celebren la Festa Major per la Mare de Déu d'Agost

Alt Camp

- El Pla de Santa Maria
- Querol
- Vallmoll

Alt Empordà

- Agullana
- Darnius
- Roses

Alt Penedès

- Castellví de la Marca
- Torrelavit

Alt Urgell

- Organyà

Alta Ribagorça

- Vilaller

Anoia

- El Bruc
- Capellades
- Copons
- Els Prats de Rei
- Santa Maria de Miralles

Bages

- Castellbell i el Vilar
- Moià
- Navarces

- Talamanca

Baix Camp

- Capafonts
- Duesaigües
- Maspujols

Baix Ebre

- L'Aldea
- Deltebre

Baix Empordà

- La Bisbal d'Empordà
- Platja d'Aro

Baix Llobregat

- Castelldefels
- Martorell

Baix Penedès

- Bellvei
- La Bisbal del Penedès

Berguedà

- Borredà
- Gósol
- Santa Maria de Merlès
- Vallcebre

Conca de Barberà

- Conesa
- Senan
- Solivella

- Vallfogona de Riucorb

- Vilanova de Prades

Garraf

- Cubelles
- Garrotxa

- Santa Pau

- Tortellà

Noguera

- Àger
- Albesa
- Ivars de Noguera

- Vilanova de l'Aguda

Segarra

- Ivorra
- Massoteres
- Sant Guim de la Plana

La Selva

- Amer
- Garrigues

- Arbeca
- El Soleràs

Tarrés

Maresme

- Sant Vicenç de Montalt

Montsià

- Amposta

Osona

- Manlleu
- Olost
- Sant Boi de Lluçanès
- Santa Maria de Corcó
- Seva

- Vilanova de Sau

Pallars Jussà

- Llimiana
- Senterada

Pallars Sobirà

- Rialp

Pla de l'Estany

- Banyoles

Pla d'Urgell

- Barbens
- Linyola

Torregròssa

Priorat

- Falset
- Marçà
- Torroja del Priorat

Ribera d'Ebre

- Garcia
- La Palma d'Ebre

Ripollès

- Les Llosses

- Ribes de Freser

Segrià

- Llardecans
- Maials
- Sarroca de Lleida
- Vilanova de la Barca

Solsonès

- La Molsosa
- Odèn

Tarragonès

- Salou
- La Secuita

Terra Alta

- Bot
- Corbera d'Ebre

Urgell

- Els Omells de Na Gaia

Vallès Occidental

- Ullastrell

Vallès Oriental

- Aiguafreda
- Cardedeu
- Castellcir
- Montmeló
- Vilalba Sasserra

Vaticà

església en el món

Ressons del viatge apostòlic del Papa a terres americanes

ROMA.— El Papa ha recordat, en l'Àngelus del 4 d'agost i a la catèquesi setmanal del 8 d'agost, la seva visita al Canadà, Guatemala i Mèxic. El Papa convidava els joves participants a la Jornada Mundial de la Joventut a anunciar Jesús en els seus llocs d'origen: «Els joves congregats a Toronto han advertit que en les paraules de Jesús hi havia la reposta al desig d'alegria i esperança que batega en el seu cor. Una resposta que convenç també perquè Jesús no s'ha limitat a enunciar les Benaures, sinó que les ha viscut en primera persona fins a la consagració suprema de si.» Els joves de més de 170 països reunits a Toronto es van comprometre a ser «sal de la terra i llum del món». Aquest ha estat el desafiament de la Jornada Mundial de la Joventut. «Els joves l'han acollit i ara han tornat als seus països per ser constructors de la nova "civilització de l'amor"», destacava el Bisbe de Roma.

Parlant de Guatemala, es referia al germà Pèrre de Betancur, a qui va canonitzar. El Papa va definir el nou sant com «un home d'intensa oració i un intrèpid apòstol de la misericòrdia divina». Recordant la seva estada a Mèxic recordava la canonització de Joan Diego i la beatificació dels màrtirs indígenes Juan Bautista i Jacinto de los Angeles: «Sant Joan Diego va ser un home humil i generós. L'esdeveniment guadalupà va constituir una fita a la història de l'evangelització a Mèxic i un model d'evangelització perfectament inculturada. (...) Els beats van ser fruit de la primera evangelització entre els indis Zapotecas i un coratge per viure el testimoni de Crist fins a donar la vida.» (N.E.)

Polònia, a punt per rebre Joan Pau II

■ El Pontífex visita la seva terra natal per novena vegada

ROMA.— El cardenal Jozef Glemp, arquebisbe de Varsòvia, ha demanat als catòlics que preguin per la salut del Papa durant la seva visita a Polònia, del 16 al 19 d'agost. Davant milers de fidels que varen participar a la peregrinació anual del santuari de Nostra Senyora de Czestochowa, el cardenal Glemp demanava «oracions intenses» perquè Joan Pau II arribi «amb bona salut» i el seu viatge es produeixi sense cap contratemps.

A pocs dies de la visita al Canadà, Guatemala i Mèxic, Joan Pau II comença el seu viatge apostòlic número 98, que el porta a la seva terra natal, Polònia. El Pontífex sortirà el divendres 16 de l'aeroport italià Leonardo da Vinci i arribarà a Cracòvia dues hores després. Tres anys després de la seva darrera visita, el Papa s'allotjarà a la residència de l'arquebisbe de Cracòvia, a la capella del qual va ser ordenat sacerdot. El 17, al matí, presidirà una cerimònia religiosa al santuari de la Divina Misericòrdia, al districte de Lagiewniki, a les portes de Cracòvia, construït al llarg dels darrers tres anys. A la tarda es reunirà al palau de l'arquebisbat de

Cracòvia amb el president polonès.

El diumenge 18 celebrarà una missa multitudinària a l'aire lliure. Després de la missa, Joan Pau II esmorzarà amb els bisbes polonesos i a la tarda visitarà en privat la catedral de Wawel de Cracòvia, ciutat de la qual va ser arquebisbe el 1978. Aquella mateixa tarda visitarà el cementiri Rakowicki per resar davant la tomba dels seus pares.

El dia 19 viatjarà a Kalwaria Zdrzydowska, santuari de pelegrins situat al sud-oest de Cracòvia, per oficiar una eucaristia amb motiu del 400 aniversari de la consagració del santuari de la Passió de Jesús i de

El Papa va visitar Polònia per darrera vegada el 1999.

la Verge Dolorosa. Joan Pau II tornarà a Roma des de l'aeroport internacional Cracòvia-Balice després de pronunciar el seu darrer discurs durant una breu cerimònia de comiat.

Joan Pau II, com a Bisbe de Roma, ha visitat Polònia en vuit ocasions més: el 1979, 1983, 1987, 1991 (any en què va viatjar dues vegades a la seva terra), 1995, 1997 i 1999. (C.C.)

Mons. Asenjo condemna el terrorisme a Ràdio Vaticana

ROMA.— Recentment Ràdio Vaticana ha entrevistat Mons. Juan José Asenjo, secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i bisbe auxiliar de Toledo, arran del darrer atemptat terrorista. A l'entrevista, Mons. Asenjo explica que cada vegada que ETA porta a terme un atemptat, la CEE emet un comunicat de condemna perquè «és un pecat gravíssim comès contra Déu (...) i un gravíssim crim

contra la humanitat». En aquesta nota, els bisbes conviden la comunitat cristiana a pregar cada dia pel cessament de la violència i perquè el Senyor converteixi el cor dels assassins. A més, assenyalen el secretari general de la CEE, «convidem el poble a col·laborar amb la legítima autoritat per arribar a l'eliminació d'aquesta plaga que tant afligeix la societat espanyola». L'Església espanyola també insta a «incrementar la formació i l'educació de la societat espanyola, amb particular atenció als joves, promovent els principis morals, els valors cristians i la dignitat de la persona humana».

A l'entrevista el prelat destaca que la

premsa espanyola ha recollit amb estimació el missatge del Papa davant l'atemptat i les seves paraules de condemna a aquest acte injustificable. Com a contrast, assenyalen les declaracions de l'escriptor Antonio Muñoz Molina, publicades pels mitjans de comunicació, que acusa els bisbes de substituir la paraula «terrorisme» per «violència». Segons Mons. Asenjo, «aquesta afirmació és una calúnnia gegantina. La Conferència Episcopal sempre ha condemnat el terrorisme. L'Església sempre ha estigmatitzat aquests criminals. És una falsedat dir que per a l'Església espanyola la paraula "terrorisme" no existeix». (C.C.)

PAKISTAN

L'Església demana garantir un clima de tolerància

ISLAMABAD.— L'Església catòlica ha condemnat amb fermesa l'atac a una escola cristiana, per part d'integristes islàmics, que va provocar la mort de sis persones, totes de nacionalitat pakistanesa, i ferides a quatre més. L'escola era freqüentada per uns 150 nens, molts d'ells fills de missioners cristians, en la seva majoria protestants, a Gharyal. «Estem profundament impressionats per aquest acte d'inaudita violència i esperem que el govern, la població i la comunitat internacional cooperin i treballin per garantir un clima de tolerància i de seguretat per a tothom», assenyalen un comunicat de la Conferència Episcopal Pakistanesa. (Misna)

R. D. CONGO

Internet, mitjà d'evangelització

KINSHASA.— Internet és un nou mitjà de comunicació que permet anunciar i evangelitzar. Ho afirma la Gna. Marie-Louise Kayala, de la congregació de les Germanes de Santa Teresa del Nen Jesús. A Kinshasa la religiosa és superiora de la comunitat de la catedral de Notre Dame, i abans havia estat responsable dels serveis informàtics de diferents obres eclesials.

Segons aquesta religiosa, Internet s'està convertint, cada vegada més, en un nou espai per a l'evangelització. A més, les religioses de Kinshasa promouen una iniciativa dirigida als periodistes africans perquè la seva tasca periodística s'ajusti als principis de veritat i exactitud malgrat la precarietat dels mitjans que tenen a la seva disposició. (VID)

Recordant Pau VI

ROMA.— El Papa va destacar el 6 d'agost el pontificat del seu predecessor, Pau VI, en celebrar el vint-i-quatre aniversari de la seva mort. Joan Pau II va celebrar una eucaristia en la seva capella privada al palau apostòlic de Castelgandolfo. De Pau VI va remarcar «el seu indestructible testimoni de Crist Llum del món, en els temps difícils en què va exercir el Suprem Pontificat, i que viu encara en l'Església. Ell va ser un incansable

i pacient artesà de la construcció de la "civilització de l'amor", il·luminada pel rostre esplendorós del Redemptor». Juntament amb el Papa van concelebrar el cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes; els arquebisbes Leonardo Sandri, substitut de la Secretaria d'Estat, i Jean-Louis Tauran, secretari per les relacions amb els estats, entre d'altres. (N.E.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

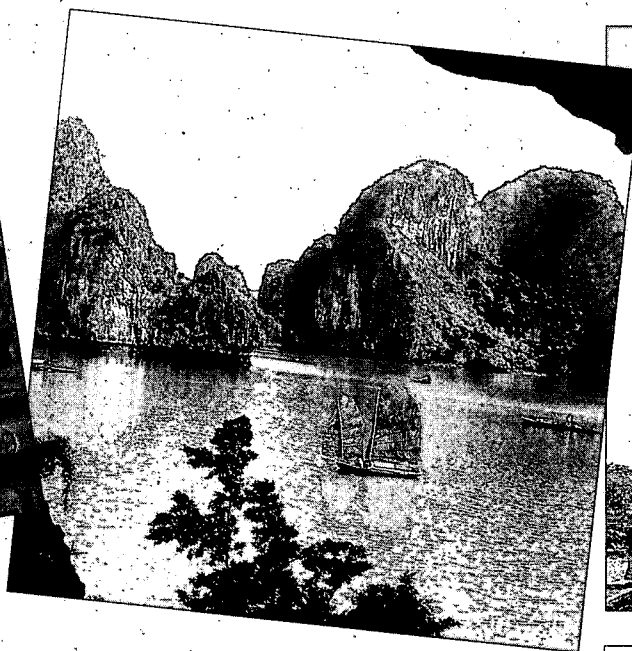
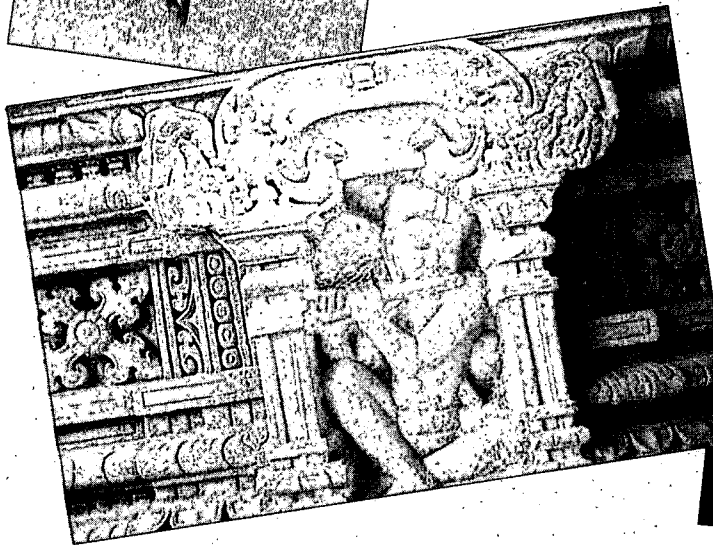
NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

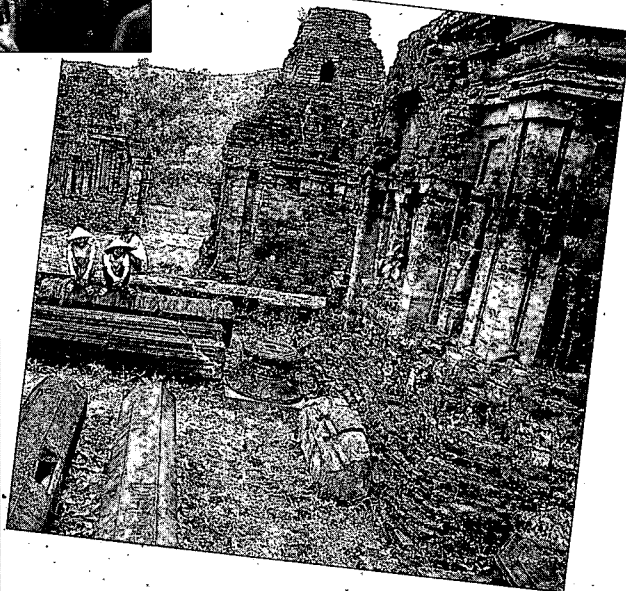
e-mail: persones@teleline.es

Del 17 de novembre al 3 de desembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

AVÍS IMPORTANT

**del 12 d'agost al 9
de setembre**

les nostres oficines
restaran tancades
per vacances

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

Les coves de Tam Coc
Creuer pel riu Da
Poblet de minoria Dao
Poblet de minoria Muog
Creuer per la magnífica badia
de Halong (declarada per la
Unesco Patrimoni de la
Humanitat)
Creuer pel riu del Perfum
Túnel de Cu-Chi
Viatge en vaixell pel riu
Mekong

A CAMBODJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
Complex d'Angkor
Temple de Ta Prohm en plena
jungla

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Rússia

El patriarcat de Moscou nega als catòlics anunciar l'Evangelí

MOSCOU.— L'Església ortodoxa russa ha negat el dret de l'Església catòlica a «predicar l'Evangelí a tots els homes», en particular als territoris dependents del patriarcat de Moscou. Així ho afirma un comunicat del Departament per a les Relacions Exteriors del Patriarcat de Moscou, presidit pel metropolita Kirill de Smolensk i Kaliningrad.

El comunicat es va emetre després de rebre la resposta catòlica a les acusacions de «proselitisme» llançades per aquest mateix departament. La resposta catòlica es va concretar en unes cartes que havien enviat al metropolita Kirill el cardinal Walter Kasper, president del Consell Pontifici per a la promoció de la Unitat dels Cristians, i l'arquebisbe catòlic de Moscou, Tadeusz Kondrusiewicz. El patriarcat afirma que a les missives «els jerarques catòlics insisteixen en el dret de la seva Església a "predicar l'Evangelí a tots els pobles"» i afegeix que «aquesta posició és inacceptable per a l'Església ortodoxa russa». «Per l'experiència dels darrers anys, sabem que, amb això, ells entenen el treball missioner dirigit a convertir al catolicisme el màxim nombre de gent possible, incloent-hi els que pertanyen a l'Església ortodoxa», expressa el patriarcat. «Tots aquests fets no només compliquen el diàleg amb el Vaticà i les seves estructures eclesials a Rússia i altres països de la Comunitat d'Estats Independents, sinó que a més el duen al fracàs amb antelació», indica el document.

«Un mal encara més gran a les relacions entre totes dues Esglésies ha estat causat per les recents decisions del Vaticà

L'Església ortodoxa continua acusant els catòlics de practicar el proselitisme.

d'establir noves diòcesis a històriques regions ortodoxes d'Ucraïna», conclou. També han aixecat preocupació els plans dels líders de l'Església grecocatólica d'Ucraïna de traslladar de Lvov a Kíev la seu del

patriarcat.

Després d'haver rebut les acusacions de proselitisme que havia presentat a la seva carta el metropolita Kirill, el cardinal Kasper i l'arquebisbe Kondrusiewicz havien coincidit a subratllar que el problema de la disputa consisteix a definir què significa «proselitisme». «Si una congregació religiosa femenina es diu, per exemple, "Missioneres del Sagrat Cor", el fet que el nom inclogui el terme "missioner" no és una prova per a l'acusació de proselitisme», explicava el cardinal Kasper. El purpurat sosté que «la política de la Santa Seu amb l'Església ortodoxa russa és clara: volem diàleg, volem col·laboració, rebutgem el proselitisme, volem l'ecumenisme, volem promoure l'atenció pastoral dels nostres catòlics».

La Santa Seu considera que la negativa ortodoxa a l'Església catòlica de comptar amb la pròpia jerarquia en aquestes repúbliques exsoviètiques constitueix un seriós atemptat a la llibertat religiosa. En declaracions recents, l'arquebisbe Jean-Louis Tauran, secretari de la Santa Seu per a les Relacions amb els estats, recordava que aquesta posició és una violació del document final de la Conferència de Viena sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa del 1999, a la qual s'ha adherit la Federació Russa. (Zenit)

ITÀLIA

Projecte dels Oblats per recolzar les adopcions a distància

ROMA.— «Itàlia Solidària» és el projecte d'adopcions a distància que han endegat els Missioners Oblats de Maria Verge a favor dels nens argentins. És una manera també de tractar d'alleugerir la difícil situació econòmica de moltes famílies. L'objectiu, explica el P. Angelo Benolli, responsable del projecte, no és fer assistencialisme, sinó «arribar, a través de la col·laboració amb els laics i els missioners de l'indret, a la subsistència. Fem junts un projecte amb una modalitat que contribueix a "fer Església", però una Església entesa en forma concreta, constituïda per laics que es mouen juntament amb els missioners i amb nosaltres». La missió posa a disposició un ambulatori mèdic i compta amb un centre per a l'ajuda i el creixement professional de nens i joves adoptats a distància. Al centre, situat als afores de Buenos Aires, s'han fet tallers de fusteria, flequeria i teixits per ensenyar als joves un ofici. El projecte «Itàlia Solidària» ha adoptat uns 700 nens. (VID)

XINA

Nova regulació de la religió

PEQUÍN.— L'administració civil de Pequín ha aprovat una sèrie de mesures amb l'objectiu de protegir les «normals» pràctiques religioses. La normativa serà vigent l'1 de novembre. Aquesta llei s'ha creat per tutelar les pràctiques de cada fidel i de les organitzacions religioses de Pequín. Segons el text aprovat, qui accedeixi a un lloc de culte ha de «respectar tradicions» i «no interferir amb les pràctiques habituals fent propaganda antireligiosa». Aquesta normativa indica que qui vulgui aixecar nous edificis, preparar estructures per al públic o fer activitats públiques en llocs destinats al culte religiós, haurà d'aconseguir permís de les autoritats religioses i del departament governamental autoritzat. (Misna)

ALEMANYA

Mor sobtadament el cardinal Degenhardt

PADERBORN.— El 25 de juliol, als 76 anys d'edat, va morir sobtadament el cardinal alemany Johannes Joachim Degenhardt, arquebisbe de Paderborn. Joan Pau II, que va visitar la seva diòcesi el 1996, el va crear cardinal el febrer del 2001. Nascut a Schwelm (diòcesi d'Essen), va ser detingut per la Gestapo a finals del 1941, quan tenia 15 anys, per participar en l'associació de les joventuts catòliques. Després d'haver estudiat filosofia i teologia a Paderborn i Munic, va ser ordenat sacerdot el 1952. Pau VI el va nomenar bisbe auxiliar de Paderborn el 1968 i després va ser promogut per aquest mateix Papa a la seu metropolitana el 1974. El cardinal es va fer famós per la seva vigorosa defensa de la vida humana. El 1992 l'arquebisbe va suspendre de l'exercici del ministeri sacerdotal el teòleg Eugen Drewermann, que va negar obertament alguns dels dogmes de l'Església. (C.C.)

BRASIL

Estudi de la Comissió Pastoral de la Terra

BRASÍLIA.— La Comissió Pastoral de la Terra ha publicat un nou estudi sobre la violència al camp, intitulat 2001: conflictes als camps. Aquest informe presenta dades i xifres sobre els problemes relacionats amb la violència a la zona rural i assenyalava que han augmentat en un 40% els casos d'assassinats als camps. A més, han augmentat en un 519% els treballadors-esclaus i 2.416 persones han estat obligades al treball forçat, indica l'estudi. (Fides)

XILE

Els bisbes demanen més atenció mèdica per a pobres

SANTIAGO.— La Conferència Episcopal Xilena ha exhortat els fidels a donar «un pas significatiu» cap a una oferta més gran d'avenços mèdics i tecnològics per a les persones més pobres, amb la finalitat d'oferir-los una salut digna. L'episcopat ha destacat que tots els xilens han d'«institucionalitzar la seva solidaritat, convertir aquest gest fraterno que brolla espontàniament en tots nosaltres davant la desgràcia, en una conducta estable i permanent, que es reflecteixi en les estructures i en les bases de la nostra convivència». Aquesta exhortació «mira cap al desenvolupament del país i ho entenem com un requisit necessari per a una integració real dels xilens». (ACI)

ESTATS UNITS

Novena de pregària per l'11 de setembre

NOVA YORK.— «Nou dies per a l'11 de setembre: mirar enrere i avançar» és el lema sota el qual la Conferència Episcopal Nord-americana proposa una novena per commemorar el primer any del terrible atemptat. Es tracta de nou dies de pregària i reflexió. «Un temps per recordar, per aprofundir en el nostre afany en l'apostolat i per reforçar la nostra participació en la construcció d'un món més just i pacífic», ha assenyalat l'episcopat. La novena cerca reflectir el contingut del missatge pastoral publicat pels bisbes el mes de novembre passat titulat Viure en la fe i l'esperança després de l'11 de setembre. La novena, que començarà el 3 de setembre, s'estendrà a parròquies, grups juvenils, moviments eclesials, estudiants i altres grups de fidels. Entre les propostes suggerides per a la novena hi ha el rosari, dejunis i abstinències de diversa mena. (N.E.)

LLOGUERS • ALQUILERES

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

Mons. Josep-Àngel Sáiz és el responsable del Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola

«Joan Pau II sintonitza amb els anhels del jovent»

A Toronto, Mons. Sáiz es va sentir com mai pare de família. D'una família ben nombrosa, els més de 7.000 joves espanyols que assistien a la JMJ 2002 sota el guiatge de la CEE, de la qual Sáiz és ara el responsable de Joventut. L'experiència ha estat molt enriquidora, i tot i tractar-se del bisbe més jove d'Espanya, la trobada l'ha rejuenit encara més. Al Canadà, però, n'hi havia un que el guanyava en aquest aspecte: es diu Karol Wojtyła i assegura que té 82 anys. A Toronto ningú no n'hi posava més de 25.

—Enguany Mons. Sáiz s'ha estrenat com a bisbe a les Jornades Mundials, canvia molt l'experiència des d'aquesta altra perspectiva?

—Com a creient, com a pelegrí, substancialment és la mateixa. En canvi, és certament diferent la responsabilitat rebuda i per tant la mentalització... Sobretot com a bisbe responsable del Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola acabat d'estrenar. Aquesta vegada m'ha tocat un paper més institucional, i a la vegada la responsabilitat d'impartir una de les catequisis del dia 25, *Vosaltres sou la llum del món*, a la parròquia de Sant Tomàs Moro de Toronto. Va ser una experiència molt entranyable. Van assistir-hi diferents grups provinents d'Espanya i sobretot de Llatinoamèrica, i s'hi van afegir les delegacions de Catalunya i les Illes i també un grup del País Basc. El fet d'haver d'impartir una catequesi necessàriament fa que ho visquis amb una més gran implicació.

—Què és el que més l'ha impressionat d'aquestes Jornades?

—Primer de tot m'ha frepat la determinació pastoral del Sant Pare i el seu amor

als joves. També el fet de veure molt de prop com el Sant Pare ha viscut els moments culminants de la Jornada i com connecta profundament amb tants joves i de tan variades procedències. Tampoc no oblidaré fàcilment el sacrifici de tantes persones arribades de lluny amb sentit de pelegrinatge tot suportant amb paciència i alegria tant les incomoditats d'una trobada tan massiva com les inclemències del temps.

A tall de testimoni més personal, recordo de manera especial la darrera pregunta que em van fer després de la catequesi. Va ser una noia de Barcelona, discapacitada, que des de la seva cadira de rodes i les seves dificultats d'expressió va preguntar com podia ser ella llum per als altres en la seva vida. Pregunta i resposta van esdevenir per a tots una cloenda i un trànsit a la celebració de l'Eucaristia realment plens de contingut, de fe i també de sentiment, mirant d'explicar-li en pocs minuts el sentit del dolor i de la creu des de la unió amb Crist, la seva importància en el seguiment del Senyor i la seva centralitat per poder ser llum del món.

—Els joves amb què s'ha trobat a

Toronto, li han donat raons per a l'esperança?

—Al Canadà m'he trobat joves inquiets, alegres, necessitats de sentit, de referents i de mestres en la fe, generosos, idealistes... Al si d'una trobada que va aplegar unes 800.000 persones en la celebració de l'Eucaristia del diumenge hi ha una gran varietat, i podríem trobar-hi una mica de tot. La dinàmica de la mateixa jornada propicia un clima de relació, de concòrdia, de reflexió. La intenció del Sant Pare és que els joves tinguin una trobada personal amb Crist i esdevinguin evangelitzadors dels altres joves.

Aquest tipus d'experiències no es poden mesurar fàcilment. Ara bé, cada dia se celebra l'Eucaristia, són molt importants les estones de pregària i és un fet que moltíssims joves demanen el sagrament de la Penitència. Podem afirmar que es crea un clima que facilita la trobada amb el Crist, amb els germans i amb un mateix. Caldrà després donar continuïtat a tot el que s'ha viscut a la Jornada perquè no

Mons. Josep-Àngel Sáiz durant la catequesi que va impartir als joves a Toronto.

s'esvaeixi. Jo torno més esperançat i més convençut que aquests joves són l'esperança de l'Església i de la humanitat.

—Un dels atractius de la JMJ és la trobada amb el Papa, sobretot ara que tant es parla de la seva salut. Com ha vist Joan Pau II?

—L'he trobat recuperat físicament. Satisfet i alegre. En les seves intervencions ha exhibit un to enèrgic que no havíem sentit des de fa molts mesos. En alguns moments, amb aquesta complicitat tan seva amb els joves, va improvisar. No és cap secret que amb el jovent es troba en el seu element i es rejuen-

neix. Són alguns indicadors que per la JMJ s'havia refet. Malgrat la seva edat, és evident que sintonitza amb els anhels i les inquietuds del jovent d'una manera única, i que té una capacitat de convocatòria que sorprèn i trenca els esquemes de les relacions intergeneracionals. En l'era de la globalització és un referent per a tota la humanitat, no només per als catòlics.

Samuel Gutiérrez

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

www.radioestel.com

Espanya

L'Església, commocionada pel darrer atemptat terrorista

■ Un cop més, demana pregària per la pau i la llibertat

SANTA POLA.— Qui coneix Mons. Victorio Oliver, bisbe d'Oriola-Alacant, sap que és un home sensible i que aquests dies ha viscut la tragèdia de l'atemptat terrorista a Santa Pola amb molt de dolor i emoció. En l'homilia que va pronunciar en el funeral per les dues víctimes mortals, Silvia Martínez (6 anys) i Cecilio Gallego (57 anys), se li escapaven les llàgrimes després d'una llarga nit a la vora de les famílies dels dos morts.

La nit del 4 d'agost, Mons. Oliver va voler fer-se present a l'indret dels atemptats, a Santa Pola, on va resar, juntament amb el rector d'aquesta població i altres preveres, un respons davant del cadàver de Cecilio Gallego. Així mateix, va acudir a l'Hospital General d'Elx per interessar-se pels ferits de l'atemptat. Més tard es va traslladar al tanatori d'Elx, on va ser a la vora dels pares i familiars de la menuda Silvia, als quals va acompanyar en el seu dolor. D'aquesta manera, el pastor de la diòcesi mostrava la seva solidaritat i proximitat en aquests moments tan durs.

L'endemà, 5 d'agost, el bisbe presidia la missa funeral per les víctimes a la parròquia de la Mare de Déu de l'Assumpció de Santa Pola. Dolor i horror van ser dues de les paraules que més va fer servir Mons. Oliver, i explicava que en saber la notícia el primer que va fer va ser resar. En aquest sentit, ha demanat a totes les comunitats cristianes oració pel cessament del terrorisme i per les seves víctimes.

La pregunta «per què?» era a l'aire. És una pregunta sense resposta, va dir el bisbe, i va afegir que «l'Eucaristia que celebrem us expressa la nostra companyia sincera. No suplirem l'absència dels vostres éssers estimats. Però senti la nostra

proximitat, que comparteix el vostre dolor». Una proximitat que no es redueix només a l'Església valenciana, ja que Mons. Oliver va rebre mostres de suport del Vaticà, del bisbe de Ciudad Real (d'on una de les víctimes, Cecilio Gallego, era oriünd), del cardenal Antonio M. Rouco Varela, del bisbe auxiliar de Toledo i del cardenal Ricard M. Carles, entre d'altres.

«Ja n'hi ha prou!»

«Un cop més hem sentit en carn pròpia la barbàrie irracional, cruel, sagnant i despietada d'uns assassins que buits de tot, també de sentiments i d'humanitat, ens han colpejat, de nou, en la part més pregonada del nostre ésser», es lamentava Mons. Oliver. «Perquè no hi ha explicació racional ni humana per a l'assassinat ni el terrorisme. Fa fàstic. "No mataràs", va dir per sempre el Senyor. (...) El cristianisme

La família de la petita Silvia destrossada pel dolor.

prohibeix el recurs a les vies de l'odi, a l'assassinat de persones indefenses i als mètodes del terrorisme. I així mateix condemna enèrgicament tota cooperació, sigui directa o indirecta, amb aquests criminals.»

«Ja n'hi ha prou!» era el crit que ressonava a l'església de Santa Pola. «Déu mateix va fer la condemna més contundent del terrorisme. És inhumà. És degradant. És irracional. Cap idea no té el valor d'una vida humana arrancada. És un menyspreu terrible de Déu i de la humanitat. Ens avergonyeix que al segle XXI hi hagi gent que mata a sang freda», constata el prelat. I demanava a ETA que abandonés la violència, que s'aturessin les morts i les amenaces a la societat.

Tots els atemptats d'ETA són cruels i absurds. En aquesta ocasió aquesta percepció s'accentua encara més, ja que la banda terrorista ha posat fi a la vida d'una nena de 6 anys, Silvia: «Silvia, ens donarà esperança. Esperança als teus pares, que et recordaran sempre. Tu eres i ets la seva esperança», assegurava Mons. Oliver. «La teva mort violenta ens fa aplegar-nos per desterrar el terrorisme. Sou molts els infants i els joves assassinats. Ens comprometem a crear un món amb valors de fe i d'humanitat. (...) La nostra venjança és continuar construint plegats una ciutat d'acollida, com és la nostra terra alacantina, repetides vegades triada per ensangonar-la.»

Solidaritat emocionada

La Conferència Episcopal Espanyola (CEE), com ha fet cada cop que ETA ha

Condemna enèrgica de Joan Pau II

A través d'un telegrama oficial enviat al bisbe d'Oriola-Alacant, el Papa condemna enèrgicament l'atemptat terrorista de Santa Pola. El secretari d'Estat del Vaticà, Angelo Sodano, ha afirmat que el Pontífex «vol expressar un cop més la seva reprovació ferma d'aquests actes injustificables que ofenen Déu, violen el dret fonamental a la vida i atempten contra la convivència pacífica».

Segons el cardenal Sodano, Joan Pau II resa «pel descans etern dels morts, assegura la seva proximitat a les famílies que ploren els seus éssers estimats» i prega que es transmeti als familiars «el seu condol més sincer i formula els seus millors desitjos per un ràpid restabliment dels ferits». En el seu missatge, el Bisbe de Roma anima «l'estimat poble espanyol a prosseguir amb constància i sense desànim en el camí vers una convivència pacífica i serena».

comès un atemptat, va emetre una nota en què expressa la seva condemna més rotunda i sense paliatius del terrorisme, «pecat gravíssim contra Déu Creador de l'home a imatge i semblança seva, i al mateix temps un pecat de lesa humanitat». La CEE ha demanat oracions perquè «el Senyor toqui el cor dels terroristes perquè abandonin d'una vegada per totes els seus designis sinistres i perquè escoltin el clam del nostre poble, que vol viure en pau i llibertat».

L'episcopat també ha convidat la comunitat cristiana a acollir i donar suport a les víctimes del terrorisme i als amenaçats, i a col·laborar amb les autoritats legítimes en l'eliminació «d'aquesta xacra que afligeix la societat espanyola». La nota acaba amb el compromís de l'Església de «continuar inculcant en la societat i particularment en la joventut el sentit moral i la referència als valors cristians i a la dignitat de la persona humana».

Rosa María Jané Chueca

Curs de formació per a projectes socials

MADRID.— El Departament d'Acció Social de la Conferència Espanyola de Religiosos i l'Escola dels Germans de les Escoles Cristianes han preparat un curs de formació per a projectes socials, que tindrà lloc a Madrid des de l'octubre del 2002 fins al juny del 2003. El curs consisteix en 180 hores de formació, dividides en onze mòduls, amb una forma mixta d'ensenyament teòric i de pràctiques en petits grups sobre projectes concrets. L'objectiu és formar voluntaris que sàpiguin ser promotors de desenvolupament, capaços d'efectuar anàlisis i de fer activitats que encaixin en una visió positiva i humanitzadora de l'home. (Confer)

Ajuda a les dones maltractades

VALÈNCIA.— La Fundació Família incorporarà el curs vinent, per primera vegada, teràpia de grup adreçada a dones maltractades. La metodologia de la Fundació, sempre gratuïta i basada fonamentalment en la teràpia individual, es completarà així amb sessions en grup. Cadascun dels tallers o teràpies integrarà un màxim de 10 dones, coordinades per un terapeuta. La Fundació Família, vinculada a la Co-

missió Diocesana per a la Família i Defensa de la Vida de l'arquebisbat de València, està integrada per 50 professionals, laics majoritàriament, entre psiquiatres, psicòlegs, advocats, metges, sexòlegs, pedagogs i treballadors socials, que ofereixen els serveis d'acollida i d'orientació als que pateixen problemes en les relacions de parella, conflictes en el matrimoni o en la família. (AVAN)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'esperit humà davant la natura esquerra

En un article recent vaig manifestar que deixava per a una altra ocasió l'accident que vaig sofrir en una paret difícil. Torno a això perquè aquella experiència pot ser com una paràbola que vehiculi certes reflexions.

És la paret d'un pic que, a més de tenir tots els accessos al cim difícils, té la peculiaritat d'estar aïllat —amb els seus gairebé 1.500 metres— de les altres crestes i pics que l'envolten.

La primera ascensió la vaig fer amb el meu germà i un mètte amic. Va ser una mica arriscada perquè la desconeixíem totalment i no portàvem material d'escalada; no obstant això, vam aconseguir fer el cim. Les següents ascensions van ser amb joves de la parròquia. Els tenia advertits que en aquell pic no valien els aventurers solitaris. Calia seguir la ruta i les vies sense separar-se del grup. Però, en un dels descensos, un dels nois, el més gran del grup, el vam perdre de vista. En arribar al peu de la paret est —havíem baixat per la cara nord— vam sentir els seus crits demanant ajuda. En el descens s'havia trobat que sota d'ell la paret s'extraplo-

mava. Li era impossible seguir descendint. I tampoc s'atrevia a pujar buscant una altra via lateral, per les dificultats que havia passat.

No hi havia una altra opció que pujar fins a ell. Em vaig encordar de primer, unit a en Lluís —un dels joves més experimentats del grup— perquè m'assegurés i poguéssim arribar fins a ell. Però just quan vam arribar sota d'ell, vaig sofrir la fractura del canell esquerre, en haver de frenar-lo posant la mà sota de la seva bota, perquè en aquell moment —i providencialment no abans— no va poder mantenir-se en la seva precària situació i va començar a relliscar.

Però no sempre és desaconsellable afrontar en solitari la natura més esquerpa, perquè ens acostuma a prendre sols les pròpies decisions. Això ens ensenya a mesurar-les amb la nostra mesura i a pagar-les amb la nostra pell. És una escola formativa, una condició preada, una vertadera necessitat que cal vèncer; mai, en canvi, s'ha de convertir, ni a la muntanya ni en l'espiritualitat, en angoixa. Les llargues marxes en solitari

faciliten un fascinant viatge al nostre propi interior per
 escrutar-nos, comprendre'ns i, alhora, per entendre millor
 els altres i el món que ens envolta. El silenci significa,
 per a cadascú, escoltar-se, parlar-se, reflexionar.

En aquella ocasió, calia establir ràpidament un itinerari per arribar al company. I no es podia triar, com en altres ocasions, prescindir de l'escalada. També, perquè cal traçar itineraris i vies on no existeixen, l'alpinisme porta a somiar, a témer, a exaltar-nos, i d'aquí sorgeix l'acció. Les aventures comencen en el moment en què prenen forma en la nostra ment. Quan somiem que concebem coses extraordinàries, només llavors, l'ànima supera les barreres del possible. Tots els muntanyencs creiem en això profundament. En la vida de l'ànima només se superen les barreres del possible humanament quan deixem que l'Esperit de Déu ens faci somiar amb el que, per ser seu, ens supera, però, alhora i per això mateix, ja ens és possible. Perquè no és humana sinó divina la inspiració d'un creient per assolir metes més pròximes a Déu.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El repòs dominical

El diumenge, com ens indica el relat bíblic de la creació, és una celebració de l'obra del Creador. En realitat, tota la vida de l'home i tot el seu temps han de ser viscuts com una lloança i un agraïment envers Déu. El dia del Senyor és, per excel·lència, el dia que l'home eleva a Déu el seu cant de lloança i es fa veu de tota la creació.

Precisament per això el diumenge, a més de ser el dia del repòs per la necessitat que en tenim a causa de la fatiga del treball i del neguit dels dies feiners, és un reconeixement que l'home i el cosmos depenen de Déu.

El descans del diumenge cristià es veu amenaçat per una societat organitzada i fonamentada sobre la producció i la rendibilitat. No es tracta de cedir a la temptació

d'eliminar de mica en mica el descans dominical sobre la base de major productivitat econòmica. Joan Pau II, en la seva carta apostòlica *El dia del Senyor*, ofereix els arguments antropològics i de doctrina social en defensa del repòs dominical, tot demanant que els cristians s'esforcin perquè la legislació civil tingui en compte el seu deure de santificar el diumenge.

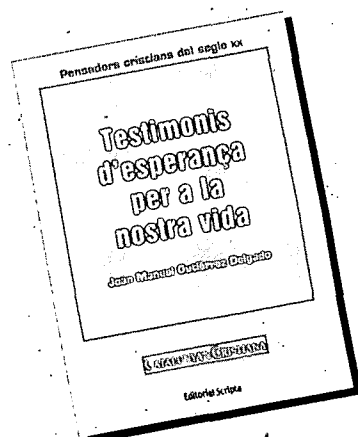
Cada dia són més les persones que han de treballar en diumenge per atendre serveis públics: hospitals, hotels, museus, llocs de diversió, etc. Aquesta realitat es dona d'una manera especial a la nostra arxidiòcesi perquè té una àmplia zona turística. No hi ha dubte que hauríem de dedicar una atenció pastoral especial a aquestes persones, a fi que els cristians que es veuen obligats a treballar aquell dia puguin viure també el

sentit cristià del diumenge.

Mitjançant el repòs dominical, les coses materials per les quals ens agitem deixen lloc als valors de l'Esperit; les persones amb qui convivim reprenen, amb el trobament i amb el diàleg, el seu rostre veritable; la vida de la família es veu enriquida amb la participació de tots els seus membres, amb major temps de dedicació, especialment compartint la mateixa taula; el cultiu cultural de les persones troba moments propicis per a créixer en tots els seus àmbits.

En aquesta perspectiva, el repòs dominical i festiu adquireix una dimensió profètica perquè afirma no solament la primàcia absoluta de Déu, sinó també la preeminència i la dignitat de la persona respecte de les exigències de la vida social i econòmica.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US PERDEU EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreca:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Antonio Bordàs
Rector de Batea

La Mare de Déu d'Agost

Hi ha moltes parròquies dedicades a l'Assumpció. En el que era l'antic regne d'Aragó, perquè la presència de la Mare de Déu estava ben assumida per tot el poble cristià, i ara en celebrem les festes majors. L'Assumpció és una veritat de fe antiga, transmesa en l'Església però que es va definir recentment. La seva festa és el 15 d'agost. Per aquest motiu en l'ambient popular es diu la Mare de Déu d'Agost.

Moltes parròquies tenen una gran imatge que presideix la seva església, una prova de com el poble cristià s'ha anat identificant, fidels i preveres, amb aquesta qualitat de la Mare de Déu. Han unit a l'estiu el temps de descans i la festa a l'Assumpció.

En l'ofici de lectura que es resà aquest dia de sant Pere Damià († 1072), diu així el seu himne: «Maria brilla com el sol / i com la lluna resplendeix, / i com aurora refulgent / se'n puja al més amunt del cel.»

Aquesta solemnitat se l'ha anomenada de dues maneres: l'Assumpció de la Mare de Déu al cel, que va morir i va ressuscitar, i la Dormició, perquè després de passar per aquesta vida de la terra va arribar al cel; la Mare de Déu es va adormir.

La definició que es va donar de l'Assumpció té el seu fonament tant en la Sagrada Escriptura com en la tradició de l'Església. Maria com la nova Eva és associada al triomf del Crist sobre el pecat i la mort. A Occident el primer testimoni explícit d'aquesta veritat

el tenim en sant Gregori de Tours († 593).

Durant els segles aquesta veritat es va defensar i també es va atacar, fins al moment en què Pius XII en una butlla va tancar la qüestió i va definir com a dogma de fe la Immaculada l'1 de novembre del 1950. Diu així: «Proclamem, declarem i definim que és dogma diví revelat: que la Immaculada Mare de Déu, sempre Verge Maria, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou en cos i ànima assumpta a la glòria del cel» (D Sch 3.903).

Les paraules fonamentals del dogma són aquestes: «Acabat el curs de la seva vida terrestre.» És la definició que Maria està en la glòria, calia que acompanyés el seu fill, perquè és la seva Mare, per ser verge i no estar subjecta al pecat original. Endemés, la definició se surt de la qüestió discutida de si va morir o es va adormir.

Aquesta imatge enlairada de l'Assumpció de Maria la canta Vittori Genovesi († 1967) a l'himne de laudes: «Túnica us broda d'or el sol, oh Verge, / sou coronada de les dotze estrelles, / dolça la lluna d'escambell se us posa. / Sou ben formosa!»

Aquesta definició dogmàtica, per ser la darrera que s'ha donat, potser és la més

recordada, encara que ja en tenim d'altres sobre la Mare de Déu, la seva maternitat divina, la Immaculada; cal que les recordem, ja que el poble cristià té una admiració per la Verge al llarg de tot l'any i en les més diverses advocacions.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una expressió enigmàtica

L'evangeli segons sant Mateu és un text bastit damunt de cinc sermons de Jesús: el sermó de la muntanya, el sermó missional, el sermó de les paràboles, el sermó sobre la vida eclesial i el sermó escatològic o dels darrers temps. Cinc pilars damunt dels quals se sustenta la Bona Nova que ha estat i proclamat el Fill de Déu fet home.

Em fixo en el sermó de les paràboles. És el capítol 13. La finalitat és la descripció del valor i la força del Regne de Déu, més enllà de l'aparent petitesa i silenci. El Regne —Déu mateix— va obrir els cors humans a la salvació. Sembla que no passi res i que la grandesa humana hauria de triomfar. Tanmateix els pensaments i plans de Déu disten infinitament dels nostres. Entendre la força de la humilitat és un do. I, a la vegada, un misteri, un disseny amorós de Déu.

«No comprenc —em diu en Joaquim— el significat d'aquesta frase: "Ell els digué: 'Mireu, doncs: els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.'" (Mt 13,52).»

L'estranyesa del meu amic prou mereix una resposta. Jesús predica el Regne de Déu. I diu als seus deixebles, que ja han captat el sentit de les paràboles, que, perquè copsen el misteri del Regne, perquè el van comprenent, demostrin que són bons deixebles; arribaran també a ser bons mestres de la

doctrina evangèlica i podran mostrar clarament la doctrina cristiana.

Però, per què s'assemblaran al cap de casa que treu del seu cofre joies modernes i antigues? Crec que Jesús volgué que comprenguessin el que afirmà en un altre indret: «No he vingut a abolir la Llei, sinó a dur-la a plenitud.» La deducció és clara: la Revelació Cristiana és la novetat i l'Antic Testament, la vellúria. Però el missatge nou de Jesús es basteix sobre tot el que és la Revelació antiga, la que disposa a fer desitjar la vinguda del Messies.

Adonem-nos que l'Església llegeix i estima el Vell Testament. A fi de comptes, tota l'Escriptura ens parla de Crist. Les figures veterotestamentàries eren l'esbós del que seria la culminació del pla de la salvació. Assolir la plenitud demana, en aquest cas, conèixer tota la història sagrada. El pregoner de Crist ha de posseir els ensenyaments de l'Antic Testament i ensems el Missatge del Salvador, allò que realment és la novetat que necessita l'home nou en Crist. A fi de comptes la Revelació divina és gradual. Per tant està integrada per «coses noves i velles».

La vinguda de Crist és esplendorosa epifania de la comunicació de Déu als seus amics els homes. Suposa i inclou la totalitat de la Revelació. Espero que la pregunta d'en Joaquim hagi quedat contestada.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

«Telefoninos»

Cal dir d'antuvi que a Itàlia reben aquest simpàtic nom els nostres vulgars mòbils. En la meua època de jove, de ben jove, era corrent enviar-se cartetes entre nois i noies un xic espavillats. Normalment es coneixien poc entre ells, però com que aquestes relacions aleshores acostumaven a estar prohibides (i la manca de diners no arribava ni per als segells) la missiva es deixava amagada en un lloc convingut prèviament o arribava gràcies a un amic. Un cop rebuda, es guardava al racó més amagat de la pròpia habitació. Sovint, passat un llarg període de temps apareixia en una carpeta oblidada una d'aquestes notes. La sorpresa inicial era seguida per una pila de records, no d'encontres, sinó d'imaginacions, de mirades, de somriures o de somiquejos.

Aquest gairebé nen havia jugat amb joguines rudimentàries, potser construïdes pel seu pare. Aquesta gairebé nena portava faldilles que la seva mare li havia confeccionat. Aquests nois s'havien barallat amb els germans a casa seva, on hi havia espai per fer-ho, sense perill de trencar ordinadors, televisors o tocadiscs, que no existien. En una paraula, s'havien amarat de l'amor familiar, suau com aquestes pluges que agraden als llauradors, que penetren en el terròs a poc a poc, sense lesionar el terreny. Preparat així, sorgia inesperadament el primer enamorament, que es conreava de la manera descrita més amunt. Va arribar l'època del telèfon, i després la del supletori, que li va permetre una comunicació més personal. Va experimentar la sorpresa que des de l'altre aparell podien controlar les converses més íntimes, va pujar el preu de les factures telefòniques i van arribar aquestes amb els números que s'havien marcat, cosa que va implicar un control que va arribar a plantejar seriosos problemes de relacions intergeneracionals. Aleshores va aparèixer el mòbil. Es van abaratir els preus d'adquisició, que no de consum. Els pares van facilitar el terminal per poder saber sempre on eren els seus fills, cosa que és un dir, ja que el que sabien és que els responien, sense tenir la certesa de des d'on ho feien, ni d'amb qui estaven.

Les lolitas de què parlava l'altre dia, què fan amb el mòbil? Confesso que no ho he controlat, però, pel que m'expliquen, amb el *telefonino* s'envien missatges contínuament. Enllaça aquesta manera de procedir amb la de les cartetes de què parlava al començament? Certament que sí. Una cosa semblant es podria dir dels anuncis en revistes juvenils on se sol·licita «conèixer gent de la meua edat per fer amistat». El mateix es podria dir dels correus electrònics gratuïts que ofereixen empreses del ciberespai. No, la joventut no ha canviat, potser siguem nosaltres els que no els deixem ser com ells necessiten ser, els que no els oferim els mitjans per obrir-se i créixer en l'amor, els que els proporcionem cursets i desplaçaments, llengües estrangeres i coneixements segurs per evitar embarassos no desitjats, però res més. El dia que siguem conscients, i conseqüents, i ens entremetrem jugant amb els menuts, que els deixem sentir primer el companyerisme, després l'amistat, per trobar després l'amor; el dia que els fem descobrir que l'home és l'únic animal capaç de comprometre's, i que fer-ho és la gran aventura de la vida, que la seva grandesa més gran rau a estimar generosament i fidelment, aquest dia podrem dir que els que es disposen a casar-se han rebut, des de la seva tendra infantesa, els millors cursets prematrimonials. La resta és mer succedani.

Notes insignificants

Germà Adrià

Amor de mare

Fa temps que vaig escriure una nota sobre la mare, sobre «l'amor de mare», que tant s'havien tatuat els presos. Avui torno a insistir sobre la mare mogut per tres fets viscuts en aquests darrers dies.

A la presó vaig visitar en Tomi, reclus des del 1985, amb sida i estades freqüents a l'hospital i ara en una infermeria. En Tomi, de 34 anys, era un jove molt bullangós i alegre. Segueix sent alegre.

Un germà seu va morir fa poc de sida. Mai no ha conegut el seu pare. Li queda sa mare, invàlida, en un barri molt marginal.

Però al Tomi no li falla mai sa mare en els vis a vis que té cada mes. Una assistent social agafa el cotxe i li porta sa mare. L'assistent espera les dues hores que dura el vis a vis. Aquesta visita de la mare el manté viu, diu. I quan està amb ella procura que estigui alegre, mimar-la, donar-li tot l'afecte que no va saber donar-li en la seva joventut. Ell és feliç amb la seva mare. La seva mare és feliç amb ell; no té cap altre fill.

Anit va venir el jove Miqui tot afligit. No veia sa mare des de feia uns dos anys. I se la va trobar per les Rambles completament èbria. Ni tan sols el va reconèixer. Miqui plorava. I Miqui ja no té edat per plorar, amb 20 anys ben posats i la seva musculatura atlètica.

No ha viscut amb sa mare des que el va abandonar als 4 anys. Però s'han anat veient... Sabia que sa mare, abans molt maca i entre l'alta societat, bevia molt. Però mai l'havia vist borratxa com ahir.

Miqui plorava. I es preguntava què podria fer amb la seva mare. Com podria ajudar-la, ell que

necessitava tant ser ajudat després d'anys, des dels 14, passats al carrer o en els centres d'acollida o en cases de «reforma». Miqui plorava per la seva mare.

I va arribar la Marila. Als seus 25 anys encara no s'ha casat. I té xicot formal des de fa quatre anys. I s'estimen molt. I el noi li demana de casar-se. I ella és molt maca. I ella treballa. No vol casar-se per no deixar sola la seva mare, que ja ha perdut dos fills per la droga, i dos més estan fora de casa per això mateix.

Abans és la mare que el seu benestar. Si es casés, podria treballar menys. Portaria una vida tranquil·la i feliç. Però..., no vol deixar d'atendre la seva mare.

No sé per què, però l'altra nit abans d'anar a dormir, vaig recordar la Verge, la Mare. I vaig pensar en la seva vida de Natzeret, cuidant, mimant el seu Fill. Em va semblar veure-la cuinant per a Jesús i per a Josep, desvetllant-se perquè no els faltés res. Vaig intentar endevinar l'estima que en ella dipositava Jesús.

I després la vaig veure en la vida pública del seu Fill, seguint-lo com d'amagat, visquent tots els avatars de la seva vida de Redemptor.

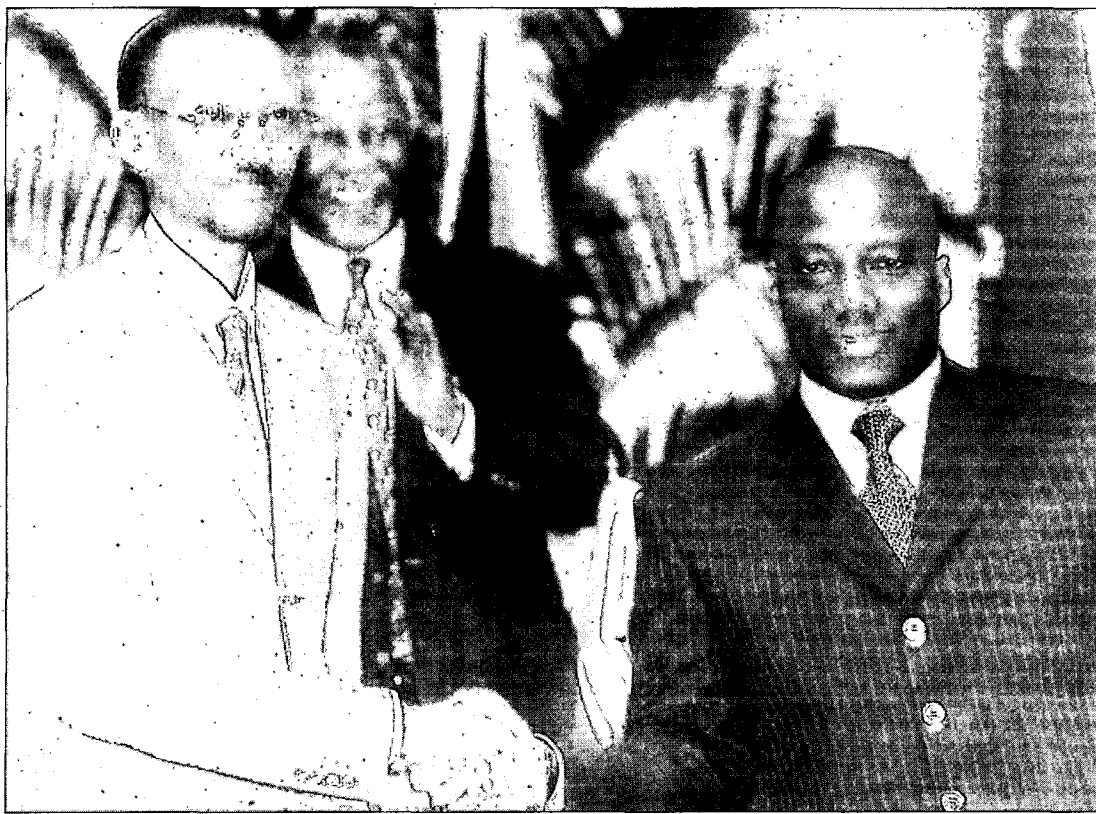
La vaig veure al palau de Pilat, escoltant els crits de la gent i la condemna i el seu silenci ensangonat.

La vaig veure camí del Calvari. Triturat el seu cor. I després rebent el cos del seu Fill baixant de la creu.

I em vaig adormir resant el rosari. M'agrada tant saludar-la amb «l'Ave Maria» per tot arreu... Ave, Maria, Ave, Mare. Que totes les mares aprenguin del teu amor, Mare.

Zoom

Eduard Brufau

El 30 de juliol passat els presidents de Ruanda (Paul Kagame) i de la República Democràtica del Congo (Joseph Kabila) van arribar a un acord de pau per posar fi a la guerra que ha enfrontat tots dos països durant quatre anys. Aquest conflicte —que és una de les conseqüències que s'arrosseguen de les matances entre hutus i tutsis del 1994 a Ruanda— ha ocasionat segons diverses fonts uns 2 milions de morts, la majoria civils. Amb l'acord ara signat pot desaparèixer un dels conflictes que més ha delmat l'Àfrica negra els darrers anys.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Claus del darrer viatge papal

El 30 de juliol em trobava a la ciutat de Mèxic fent una escala inferior a 24 hores per tornar a Roma. Vaig agafar un taxi que em va deixar als voltants de la basílica de Guadalupe, ja que hi havia un gran nombre de controls que no permetien un major apropament. Durant el trajecte vaig poder observar la ruta que recorreria el Papa el mateix dia a la nit. Un corredor central guarnit amb flors i flanquejat per les banderes de Mèxic i del Vaticà. Un cop aconseguits els permisos adients, vaig poder entrar al recinte de la basílica, on es portaven a terme els darrers preparatius. Una periodista de Televisa va entrevistar diferents persones de l'organització sota la llum dels focus. Al seu interior, l'equip habitual de neteja cuidava els més petills dels detalls. El personal de les floristeries anava col·locant els rams de hawaianes. Els tècnics de la televisió realitzaven els darrers assajos. Els agents de seguretat controlaven la situació. Era la tercera vegada que visitava la basílica i la primera que em permetia viure quasi un ambient de soledat lluny de les grans aglomeracions. Quatre cintes mecàniques desplacen els pelegrins davant el quadre de la Verge de Guadalupe.

En aquesta ocasió estaven parades i vaig poder resar sol durant un llarg període de temps. Vuit mil persones omplirien el santuari i 16 mil més ocuparien les cadires de l'exterior.

Centenars de milers de persones rebrien el Papa pels carrers. Des del començament de la tarda, moltes persones anaven agafant lloc per veure passar fugaçment Joan Pau II. Malgrat algunes crítiques que es varen publicar, feia la impressió que els mexicans se sentien feliços pel cinquè viatge del Papa al seu país. Amb ells, va iniciar la seva primera sortida. Senten la predilecció de ser un país mimat per Joan Pau II i de tenir un major nombre de cristians després de Brasil. Els mitjans de comunicació, televisió inclosa, van seguir els actes de forma exhaustiva.

A Europa el viatge ha tingut un ressò diferent, i algunes informacions s'han concentrat més en la salut del Papa i en les declaracions sobre els capellans pederastes, tot i que les claus del viatge papal han estat unes altres.

Primera. L'atenció que el Papa dedica a la joventut parteix de la seva convicció que els joves tenen profundes inquietuds religioses que convé atendre.

«Amb independència de les creences individuals, ningú pot negar que el Papa connecta amb el jovent», així acabava un editorial de *La Vanguardia* del 29 de juliol, malgrat que el mateix rotatiu havia publicat dos dies abans un article amb insubstancials notícies d'agències. L'edat dels capellans en molts països s'allunya de l'edat dels joves, però és possible connectar-hi si el que s'ofereix és autèntic i de qualitat. Ningú podia sospitar que Joan Pau II fos capaç de reunir 800.000 joves en un país com el Canadà en la cloenda de la XVII Jornada Mundial.

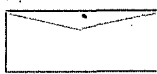
Segona. Les intervencions del Papa tenen un caràcter constructiu. El seu viatge a Guatemala, amb motiu de la canonització del germà Pere Betancur, constitueix una crida a la reconciliació per a un país que fa tants anys que és en guerra. Com escriu Carles Sentís, en un interessant article publicat a *La Vanguardia* del 2 d'agost, «el Papa només predica la pau; no acusa ningú ni respon als atacs ni als insults. I tot presidit per una humilitat veritablement evangèlica».

Tercera. El reconeixement envers els pobles indígenes. El Papa ha subratllat en els anys del seu pontificat el caràcter universal de la santedat. L'Església durant molts segles s'ha centrat en Europa i han estat europeus els seus referents de santedat. Cada vegada més, s'han beatificat i canonitzat creients de diferents països. En el cas de Mèxic han adquirit especial rellevància els indígenes, tan criticats per la història pretèrita i present, a través d'un sant i de dos beats.

Quarta. La presència del Papa enforteix les comunitats creients en els països que visita. Amèrica Llatina té una religiositat a flor de pell, que constitueix una riquesa i alhora un risc. Els evangèlics tenen plans agressius de penetració social i moltes sectes s'hi estan fent presents. D'una banda, hi ha interessos econòmics per part de grups dels quals no se sap qui hi ha darrere. De l'altra, s'especula sobre una política nord-americana destinada a infestar de sectes els pobles llatinoamericans per treure'ls la unitat de la fe, perillosa si va acompanyada d'una teologia d'alliberament, donat que pot amenaçar la seva economia neoliberal capitalista. La divisió en grups debilita en aquest cas les respostes col·lectives.

Els símbols i els continguts d'aquest viatge papal, interpretat almenys a través d'aquestes claus de lectura, en revelen la importància.

Cartes del lector

■ Ajudar els més necessitats de la societat

Gran part dels immigrants i gent necessitada o marginada, per a vergonya de la societat que no sap o no es preocupa gaire per resoldre'ls l'anguniós problema de la seva subsistència, coneix perfectament la ubicació del carrer Reina Amàlia, al barri del Raval de Barcelona, per haver-hi trobat la protecció de Conestí (Conèixer i Estimar), una associació cristiana, catòlica, cultural i social que als números 15 i 17, i des de fa més de quatre anys, desenvolupa la seva tasca altruista.

Incansablement i amb constància, es treballa silenciosament dins, a més, d'autèntic sofriment i de la més gran pobresa de mitjans per solucionar-los les seves necessitats, procurant facilitar-los no tan sols «el nostre pa de cada dia...» i comptant amb la divina intercessió d'Aquell a qui li ho preguem.

Mai no ha faltat roba ni aliments per a tots els que s'hi han acostat, juntament amb l'allotjament per als «sense sostre» limitat fins a la capacitat física dels locals.

El més important per a la majoria és legalitzar la seva situació actual i obtenir permís per a la feina honrada que tots desitgem. És, més que una preocupació, una obsessió per a Conestí. Fins al moment són més de mil les legalitzacions —exactament 1.202— que s'han obtingut. Quantes famílies han vist resolt el seu problema principal i urgent!

Qui escriu, com altres molts centenars, deu a Conestí haver-lo tret de la desesperació. Tristes circumstàncies em van conduir a la més absoluta misèria i em van forçar a dormir al carrer. Vaig tenir sort de conèixer el P. Miquel Rodríguez Sala, autèntica ànima de l'entitat, que em va ajudar a reinserir-me.

Avui sóc una persona més entre les de la ciutat que té feina i pot viure dignament.

Per la meua relació amb el P. Miquel, que ha continuat, sé que amb alguna ajuda i sense cap subvenció va adquirir els dos petits locals del carrer Reina Amàlia, que, de mica en mica, es van pagant amb esforç. Hi han tingut lloc miracles d'amor, tolerància i solidaritat per poder tirar endavant.

ARTURO ATANES
Barcelona

■ El beat Francesc de Paula Castelló i els joves

Lloable i meravellós és aquest model per al jovent que proposa Juan Pau II; joves que van saber plantar cara de manera valenta, com també ho va fer el jove italià Pere Jordi Frassati. En definitiva, vides pures, netes i generoses, vides que estimulen. La seva fe i amor a Crist els va dur a la mort.

El nostre beat Francesc de Paula promet; el que passa, segons la meua humil opinió, és que després d'un any de la seva beatificació, sembla que ha quedat tot en paper mullat. El pla meravellós de la seva canonització, en el seu inici, s'està avui refredant. És evident. Particularment simpatitzo amb la personalitat-espiritualitat del nostre beat. És més, em trobo molt unit a ell, amb una amistat fraterna. I fins i tot he arribat a demanar-li favors.

Francesc de Paula ja podria haver estat sant. Hi ha indicis i proves clares. Hi ha fusta de sant. El que més sento en l'ànima és que les germanes Teresina i Maria no podran veure, en vida, la cano-

nització del seu germà; i això és imperdonable.

D'altra banda, per molta promoció que es faci a favor d'aquest model de castedat per tal d'atreure la joventut del tercer mil·lenni, com també es va fer en el seu dia per a l'ara santa Maria Goretti, em temo que no tindran l'èxit generalitzat que es volia. Tot i que sempre hi haurà joves, pocs o molts, del mateix motlle que els 800.000 que van assistir a la XVII Jornada Mundial de la Joventut a Toronto (el Canadà), als quals Joan Pau II va dir en espanyol: «Us estimo.» Hi ha paraules i obres més tendres i plenes d'amor? El podrà secundar, aquest ideal, gaire jovent d'avui dia?

JOSEP VIDAL i BORRÀS
Lleida

■ Dimissió de pares

La nostra societat aconsegueix cada dia més progrés material. Les condicions de vida van millorant i és desconcertador que, veient aquest progrés, augmentin els problemes psicològics entre les generacions nascudes en el benestar.

Els pares se senten «desorientats» i dimiteixen de tota autoritat i disciplina. No saben adonar-se de la importància fonamental que tenen la llar i l'entorn familiar dins de la formació de l'individu. En lloc d'exigir, es donen premis, mentre la vida familiar es debilita. Els adolescents busquen en l'exterior (la televisió, el consumisme, Internet, la droga...) el que haurien de trobar a casa. Hi ha permissivitat i els pares deixen que els fills s'estavellin per manca d'un avís oportú. A l'hora d'exigir, només s'exigeixen estudis brillants. Cal buscar-hi solucions.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

Finestral de la caritat

- 241. Matrimoni jove amb un fill acabat de néixer. Ell ha anat a treballar fora de Barcelona. Ella té cura del petit. Per a aliments i lloguer (dos mesos), 1.020 €
- 242. Dona sola. Està malalta. No té suport familiar. Per a un tractament que no cobreix la Seguretat Social, 60 €
- 243. Dona colombiana separada amb un fill acabat de néixer. El nen té problemes de salut i necessita una alimentació especial el preu de la qual no pot assumir. Li falten 180,30 €
- 244. Home sol, sense família. S'ha quedat sense feina i no té dret al subsidi d'atur. Per a un mes de lloguer, 270,46 €
- 245. Matrimoni amb tres fills menors. Estan en procés d'inserció laboral. Per a les colònies d'estiu del petit, 303,60 €
- 246. Home sol. Pateix una malaltia crònica. No té habitatge ni feina. Per pagar una pensió, 594,90 €
- 247. Matrimoni equatorià amb dos fills menors. Comparteixen un pis. Ella

fa neteges. Ell ha trobat una feina, però han de deixar els nens a les colònies d'estiu i els manquen 400 €

248. Matrimoni amb dues filles menors. Ell està malalt. Ella treballava en una fàbrica, però ha estat operada d'un braç i ha perdut la feina. Per a aliments, 150,50 €

249. Dona separada amb dos fills menors a càrrec seu. Per poder continuar amb el seu treball durant l'estiu necessita deixar la filla petita a una llar d'infants i li falten 156,26 €

250. Home sol. Treballa a comissió i els seus ingressos són mínims i irregulars. Té deutes de lloguer. Necessita 431,28 €

251. Matrimoni amb dos fills menors. Ell s'ha quedat sense feina i no té dret al subsidi. Ella fa venda ambulants. Per a aliments, 180 €

252. Noi colombià sol. Ha perdut la feina que tenia pel retard en l'obtenció dels permisos, que estan en tràmit. Ha exhaurit els estalvis. Per a l'habitació on viu, 184 €

253. Parella amb bessons acabats de

néixer. Ella està convalescent de l'embaràs, que va ser complicat. Ell està a l'atur. Per a llet infantil (tres mesos), 150 €

254. Dona colombiana sola amb una filla acabada de néixer. La nena presenta una malformació congènita de la qual ha de ser operada. Ella en té cura i necessiten, per a l'alimentació de tres mesos, 325 €

255. Matrimoni amb cinc fills menors. Ell està en activitats formatives per accedir a un lloc de feina. Ella fa neteges. Per a una part del cost de les colònies d'estiu dels dos fills més petits, 154 €

256. Parella xilena jove. Comparteixen pis amb dotze persones més. Ell ha trobat una feina i poden accedir a un pis adequat a les seves possibilitats. Per a les despeses del contracte de lloguer, 543,25 €

Caritas diocesana de Barcelona, plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961, a/e: correu@caritasbcn.org, web: www.caritasbcn.org, cte. 2100-0965-0200027605.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Política cristiana

—He llegit amb gran interès la resposta a la pregunta referent al compromís polític. Tinc vora vuitanta anys i des de jove sempre m'ha preocupat el tema. No creu que votar en blanc pot afavorir opcions polítiques molt allunyades de la visió cristiana de l'home i del món? És trist que els catòlics no tinguem un partit polític que representi la perspectiva cristiana. No creu que els laics hauríem de crear-lo i potenciar-lo, tot donant una forma als ensenyaments de l'Església? Mentrestant potser només queda l'opció de votar per eliminació.

—Agraeixo la llarga carta que m'ha adreçat tot comentant la meua resposta i aprofito algunes de les seves consideracions per tractar altres aspectes del tema. Avui dia hi ha una pretensió per part dels poders d'aquest món, que resulta inacceptable per als cristians, que consisteix a relegar l'experiència religiosa a l'àmbit privat. Tots hem constatat, per exemple, amb quina duresa s'ha tractat la jerarquia de l'Església quan, de manera ben civilitzada i respectuosa, ha manifestat el seu parer des de la perspectiva de la fe sobre assumptes públics que ens afecten a tots. Jo crec que un cristià digne d'aquest nom no pot posar entre parèntesis la seva fe quan participa en la vida pública, social i política. El vot en blanc, que és una possibilitat que jo vaig considerar, no és la millor opció, però de vegades potser representa l'única possibilitat de participació i de demanar una revisió a fons quan molts dels partits existents es renten les mans o presenten una opció clarament negativa en temes tan cabdals com el respecte a la vida. Penso que és ben encertada la seva proposta sobre la creació de partits des de la visió cristiana de l'home i del món. Aquesta competència crec que és exclusiva dels laics, que s'han d'associar lliurement i presentar alternatives vàlides i creïbles enfront d'aquelles que són contràries o insuficients per a la fe.

També penso que hi ha el camí de fer-se present a nivell individual i col·lectiu en formacions polítiques que són acceptables però millorables i endegar des de dintre una reflexió seriosa sobre els temes que millorarien substancialment considerats des de l'antropologia cristiana. Evidentment aquest procés s'ha de fer des del diàleg i el consens, i no pas des de la imposició. Necessitem urgentment cristians que esdevinguin líders, també en el terreny polític, ja que no podem parlar de política cristiana fins al moment que tinguem cristians i cristianes ben formats i competents que facin el servei polític. Els cristians tenim la ferma convicció que només en Jesucrist s'il·lumina plenament el misteri de l'home, i aquesta convicció comporta necessàriament una incidència política, cultural i social per al nostre servei al món. Ara cal trobar el camí concret per a una realització reeixida, ja que la qüestió del mètode no deixa de ser summament important.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

AGOST

18. Diumenge

XX de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans 11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, mr.; Patrici, b.; beat Manès de Guzmán, prev.; beat Nicolau Factor, prev.; Santes, Helena, emp.

Festa Major: a Aiguamúrcia, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Cabrils, Campllong, Caseres, Castellnou de Bages, Cubells, l'Espluga Calba, Farrera, Fonollosa, la Floresta, Gironella, Maldà, Passanant, Peramola, Planoles, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Martí Sesgueioles, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, Tàrragona i el Vilosell.

19. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22. Si es vol: Sant Joan Eudes (MLI), Blanc; Sant Ezequiel Moreno (MLI), Blanc. TARRAGONA: Sant Magí (ciutat, MO / diòcesi, MLI) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís d'Anjou, b.

Festa Major: a Forallac.

20. Dimarts

Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfor i Leovigild, mrs.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.

Festa Major: a Castellbisbal i Veciana.

21. Dimecres

Sant Pius X (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximà, mrs.; Santes, Ciríaca, viuda i mr.

22. Dijous

La Mare de Déu, reina (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40. Si es vol: Santa Rosa de Lima (MLI)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.

24. Dissabte

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília de Vialar, vg. i fund.; Àurea, vg. i mr.

Festa Major: a l'Albagés, Algerri, Alpícat, l'Argentera, Barberà de la Conca, Benavent de Segrià, Cabra del Camp, Cantallops, el Catllar, Fontanals de Cerdanya, Freginals, Igualada, Juneda, Llançà, el Masroig, Massalcoreig, el Montmell, Penelles, Prat de Comte, Preixens, Riba-roja d'Ebre, Sant Bartomeu del Grau, Sant Llorenç Savall, Sidamon, Sitges, Roda de Barà, Tordera, Torroella de Fluvià, Torroella de Montgrí, Vallbona d'Anoia, Vallfogona de Ripollès, Vilamaniscle i Vinaixa.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de
durant l'any

Primera lectura

Is 56,1.6-7

Que Déu ens beneeixi,
i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.Deixeu entrar els estrangers a la muntanya
sagrada

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

Diu el Senyor: «Compliu els vostres deures, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor al seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

Salm responsorial

66

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.
La terra coneixerà els vostres designis,
i tots els pobles veuran la salvació.

R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.
Vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud
i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

Segona lectura

Rm 11,13-15.29-32

Déu, que ha concedit a Israel els seus favors i
l'ha cridat, no es farà mai enrere

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿què no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

Al·leluia

Mt 4,23

Jesús predicava la Bona Nova del Regne, i
guaria en el poble tota malaltia.

Evangelí

Mt 15,21-28

Dona, quina fe que tens!

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada». Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-nos i cridar». Jesús respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols». I a l'instant es posà bona la seva filla.

Jerusalem, ciutat de Déu

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El salm de l'Arca de l'Aliança

A la litúrgia de la solemnitat de l'Assumpció de Maria es fa referència a la figura de l'Arca de l'Aliança de diverses maneres. D'una banda, Maria és comparada a l'Arca perquè ella ha portat en el seu si la persona mateixa de Jesús. D'altra banda, el misteri de l'Assumpció és comparable a l'entronització de l'Arca a Jerusalem per voluntat de David. Amb la presència de l'Arca a Jerusalem aquesta ciutat es converteix en la «ciutat de Déu». Maria és enduta al cel, i esdevé «la imatge i primícia de l'Església gloriosa» (Prefaci de l'Assumpció). Mn. Cinto Verdager va expressar bellament, en el Virolai, aquesta referència: «Alba naixent, d'estrelles coronada, ciutat de Déu somniada que somnià David...»

El salm 131 (a la Bíblia 132) és el salm escollit en la litúrgia de l'Assumpció de Maria —salm responsorial de la missa de la vigília— per cantar aquest misteri des de la figura de Jerusalem

com a ciutat de Déu. El salm té dues parts: la primera (versets 1-10) descriu amb entusiasme el desig piados de David: posar l'Arca de l'Aliança en un lloc digne, fins a la decisió d'entronitzar-la a Jerusalem; la segona (versets 11-18) és un oracle que anuncia les promeses de Déu a David, assegurant-li una dinastia perpètua.

Aquest salm està situat entre els cants de pelegrinatge a Jerusalem, i com el salm 121, canta els motius de glòria de la ciutat. Aquí, però, s'explica més el procés històric, i s'accentua l'elecció de Déu, mentre el salm 121 expressa més les actituds dels pelegrins. El cristià troba en el salm 131 fortes ressonàncies marianes, que permeten recitar-lo des d'aquesta perspectiva.

«El Senyor és amb Vós...»

El diàleg de l'àngel amb Maria, en la narració llucana de l'anunciació, es presenta ja emparentat amb el salm 131, i

amb la literatura profètica sobre la glòria de Jerusalem: «Crida de goig, ciutat de Sió!... No tinguis por, Sió. El Senyor, el teu Déu, el tens a dins. Ell és poderós i et salva» (Sofonies 3,14.16.17). La maternitat de Maria està estretament relacionada amb la promesa davídica: «El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi» (Lluc 1,32-33). Maria, doncs, és plenament l'elegida de Déu, més que la ciutat de Jerusalem: «El Senyor ha escollit Sió, l'ha volguda per fer-hi estada.» (Salm 131,13).

David «troba» l'Arca a la plana de Jàar, al poble d'Efrata. Efrata és el nom antic de Betlem. La narració del naixement de Jesús a Betlem, la ciutat de David, dona una llum nova a aquestes paraules. Als pastors de Betlem, l'àngel anuncia una gran alegria, que és per a tot el poble: el naixement de Jesús, el Messies Salvador. Els homes, doncs, troben a Efrata-Betlem la veritable Arca de

l'Aliança, la Mare de Déu amb l'Infant.

«Alceu-vos, Senyor...»

L'Arca no era pas el Senyor, però era el signe de la seva presència. En el camí del desert, l'Arca guiava el poble segons la voluntat del Senyor. El salm 131 explicita aquesta idea quan diu: «Alceu-vos, Senyor, veniu al lloc on heu de quedar-vos amb l'Arca del vostre poder.» L'assumpció de Maria al cel té una certa analogia amb aquest fet. Ella no és el Senyor, però és l'arca que l'ha portat, i el Senyor Jesús, el seu fill, ha volgut realitzar plenament en ella, des del seu trànsit, allò que va prometre als seus deixebles: estar per sempre allà on ell està, on ell es queda... Ell s'ha «alçat» vivent d'entre els morts, per preparar un lloc als qui el segueixen. La resurrecció de Crist és l'origen de la glòria de Maria i de tots els sants. La celebració litúrgica de l'Església és, a la terra, la part visible d'una mateixa alegria dels fidels de Crist.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ Neix a Lima el 20 d'abril del 1586
- ☐ Terciària dominica, primera persona de terres americanes elevada als altars
- ☐ Gran mística i penitent, guaridora de malalts
- ☐ Mor el 24 d'agost del 1617
- ☐ Canonitzada per Climent X el 1671

En temps de Rosa de Santa Maria (Santa Rosa de Lima) la capital del Perú, fundada feia uns 50 anys, era una ciutat en expansió econòmica, comercial i demogràfica, i on les fortunes estaven lligades inevitablement al voltant del comerç brut, les mines i el treball dels esclaus. Rosa era filla d'una important família de Lima dedicada com moltes altres al negoci de la mineria. Amb els anys, però, el negoci no va anar com s'esperava i la família es va veure obligada a fer més esforços del compte per tirar endavant.

És en aquest ambient que s'educa Rosa de Lima. Segons sembla, de ben petita la santa peruana ja sentia una crida molt forta a la vida contemplativa i a arribar a la unió mística amb Déu. El seu gran model a seguir durant tota la seva vida va ser la santa dominica italiana Caterina de Siena. Probablement Rosa hauria volgut entrar en algun convent, però les seves imperioses necessitats espirituals topaven amb un entrebanc massa gros: la situació econòmica de la família era massa

Santa Rosa de Lima

delicada per abandonar-la, i per tant s'havia de quedar al seu costat per ajudar-la en diverses feines domèstiques. Sense poder formar part de la vida conventual dominicana, tal com desitjava, va optar per entrar al tercer orde de les dominiques, les integrants del qual no vivien en comunitat. Santa Rosa de Lima combinarà amb una destresa notable la vida de treballar i viure en família amb la vida més purament contemplativa i retirada que feia en una petita estança al jardí. La pregària i la penitència li ocupaven bona part del dia, i encara treia temps per tenir cura dels malalts que acudien a ella. La curiosa manera de viure de Rosa va aixecar fins i tot les sospites de la Inquisició, que finalment no va trobar-hi cap indici d'heretgia ni res contrari a la religió cristiana. Però el seu capteniment tampoc agradava a la pròpia família de Rosa, que l'hauria volgut casar amb algun home benestant per millorar, així, la situació econòmica.

El misticisme que la santa peruana duia tota sola enmig d'una vida mundana hostil i que no l'afavoria gens, i l'atenció cap als malalts van cridar l'atenció dels habitants de la ciutat, que li van agafar una gran estimació. I quan Rosa va morir, amb només 31 anys, molts dels ciutadans de Lima ja la consideraven una santa veritable.

Santuari de la Mare de Déu

El 15 d'agost és una de les grans festes de la Mare de Déu. Els més marians diuen que el dia en què es commemora l'assumpció al cel de Maria, ella es posa tan contenta que vessa abundantment els seus dons sobre tots aquells que s'han posat sota la seva protecció. Diuen que és un dia per alçar la mirada i obrir bé les mans, perquè mai se sap el que la Verge pot voler regalar-nos. Per aquest motiu, i aprofitant que estem sumits de ple en època d'estiu, és també una ocasió molt propícia per visitar un santuari marià i fer encara més viva aquesta entrega i aquest abandonament en mans de la Mare de Déu.

La nostra proposta d'aquesta setmana és el santuari de Puiggraciós, situat a l'Ametlla del Vallès, a pocs quilòmetres de Barcelona, el caràcter marià del qual queda ressaltat per la comunitat de monges benedictines que s'encarreguen actualment de la seva cura i conservació.

El santuari de Puiggraciós és molt més que un centre de devoció mariana. És un lloc on conflueixen la vida litúrgica, la vida fraterna i les peregrinacions. És un lloc de devoció a Maria, però també un espai d'acollida on es pot pregar, refermar l'esperança i consolidar la fe.

Puiggraciós compta amb una llarga història que es remunta al segle XIV i que avui encara es manté molt viva en el cor de tantes persones que acudeixen al santuari per donar culte a la Mare de Déu. La imatge que allà es venera és una bellíssima talla gòtica a la qual ja des de temps immemorials es va començar a donar culte a la parròquia de Sant Pau de Montmany. Explica la llegenda que aquesta va ser trobada per un pastor i un bou de manera prodigiosa dalt d'una muntanya. En la línia de moltíssimes llegendes d'aquesta mena, aquell «descobriments» va propiciar el naixement d'una devoció que a poc a poc i al llarg dels anys aniria aplegant la gent al voltant de la Mare de Déu. L'anècdota és el de menys, la veritat és que la devoció a la Mare de Déu ha arrelat fort i que avui encara són molts els

A Puiggraciós es combinen la vida litúrgica, la vida fraterna i l'acollida.

qui es posen sota la seva protecció.

PROCESSIONS DES DEL SEGLE XVII

El començament de la veneració d'aquesta imatge se situa a la parròquia de Sant Pau de Montmany. Es conserven testimonis escrits de mitjan segle XVII que proven la celebració d'una solemne processó que acompanyava la santa imatge des de la parròquia de Montmany fins a una capelleta al cim del turó. Allà es beneïa tothom, i també uns pans fets de farina oferta pels parroquians, que es distribuïen després entre els nombrosos devots que hi anaven. Tot sembla indicar que aquesta festa se celebrava cada any el 25 de març, dia en què encara avui té lloc un gran aplec en honor a la Mare de Déu de Puiggraciós, en virtut probablement d'una promesa o vot del poble.

El 1698, atesa la gran devoció que provocava, el rector de Sant Pau, Mn. Vicenç Torrellebrera, va demanar al bisbe de Barcelona en una visita pastoral la concessió d'un altar major per a l'advocació de la Mare de Déu de Puiggraciós. Tres anys més tard, el 1701, va ser aprovada per fi aquesta concessió. La construcció del nou temple, entre el 1701 i el 1711, va ser l'esdeveniment més rellevant a la zona a començament del segle XVIII. L'aïllament de l'indret, la precarietat dels recursos i les conseqüències de la Guerra de Successió van convertir aquella missió en tota una gesta per amor «a aquesta gran Reina»,

El santuari de Puiggraciós és molt més que un centre de devoció mariana.

Cada diumenge més de seixanta persones van a missa al santuari.

com explicaven orgullosos els habitants de Montmany. El 3 de setembre del 1711 va ser obert definitivament el culte a la Mare de Déu de Puiggraciós al seu nou santuari.

El temple en què encara avui es venera la imatge és d'estil gòtic tardà, de planta de creu llatina amb volta de creueria. La nau central fa més de 5 metres d'ample i gairebé 14 de llarg, mentre que els braços dels creuers fan 3,65 x 2,30 m. L'alçada de la nau és de 6 metres i mig. Els arcs i els pilars de les capelles laterals, així com el marc de la façana, coronada per un frontó amb tríglifs i metopes, són de pedra picada.

El temple es completa amb un cor i un cambril, de planta quadrada, definitivament acabats el 1771, juntament amb una casa, que originalment era la de l'ermità.

FERVOR POPULAR

Durant el segle XVIII hi ha documents que certifiquen els prodigis i gràcies que s'atribueixen a la Mare de Déu de Puiggraciós, als quals els habitants de la zona responien amb agraïment i gran fervor. En l'àmbit més material, la resposta agraïda dels devots es concreta en l'ornamentació del temple, la construcció del cambril, pelegrinatges, exvots i donatius, celebracions de misses, composició de goigs i cobles...

Aquesta fervorosa devoció popular ha

Acollida monàstica

Des de fa gairebé trenta anys, la comunitat de monges benedictines de Puiggraciós és l'encarregada no només del manteniment i conservació del temple, sinó també de l'acollida fraterna de tothom que s'hi apropa. Aquesta petita comunitat de germanes intenten viure el seguiment de crist sota la regla de sant Benet. En la soledat i el silenci de la vida monàstica, Déu els parla al cor i les crida a la conversió constant, a la humilitat i a la fraternitat. Tot això també ho viuen a través del que sant Benet anomena el «servei diví», sobretot d'acollida senzilla de tothom qui truca a la porta.

Un dia a la vida de les monges benedictines de Puiggraciós està marcat pel treball manual, la vida litúrgica i l'acollida. Pel treball, procuren aconseguir la pròpia subsistència alhora que comparteixen el que tenen amb els més necessitats. Per la litúrgia, al llarg de diverses pregàries al llarg del dia, són convocades a la lloança, la intercessió i l'adoració, amb l'Eucaristia com a centre de tota la jornada.

Puiggraciós és un lloc que convida a la pregària.

eu de Puiggraciós

CULTE I HORARIS AL SANTUARI

LAUDES: Diumenges i laborables, 8.30 h

EUCARISTIA: Diumenges i festius, 11.00 h; laborables, 12.00 h

VESPRES: Diumenges i festius, 18.00 h; laborables, 19.00 h
(a l'estiu sempre a les 19.00 h)

VETLLES DE PREGÀRIA: A les 22.00 h:

- Dissabte abans del I Diumenge d'Advent.
- Dissabte abans del I Diumenge de Quaresma.
- Vetlla de la Festa de la Nativitat de la Mare de Déu, 7 de setembre.

patit, no obstant això, en els darrers segles, uns quants contratemps. El primer van ser els enfrontaments bèl·lics del segle XIX. Durant l'anomenada Guerra del Francès, l'exèrcit espanyol va arribar a instal·lar un destacament al santuari, que el va convertir en testimoni de primera línia de nombrosos enfrontaments. Més tard, les guerres carlines en van tornar a alterar la tranquil·

litat, i encara que el culte es va interrompre diverses vegades la devoció no es va arribar a apagar mai.

El cop més dur per a Puiggraciós va ser la guerra civil espanyola. El 1936 va tenir lloc l'incendi, saqueig i profanació del temple, del qual només en va quedar l'edifici en un estat ruïnós. Durant anys el lloc va ser abandonat i només després de la guerra

se'n va iniciar la reconstrucció.

Tot i els anys i les desventures patides, la gent no va deixar mai de guardar al cor un racó per al santuari i la Mare de Déu de Puiggraciós. Per sort, la imatge va poder ser salvada i amagada a diferents llocs gràcies a l'acció valenta dels veïns i feligresos de l'indret.

RESTAURACIÓ DEL SANTUARI

El 1939 es du a terme un primer arranjament d'emergència perquè es pugui reprendre el culte a la Mare de Déu al santuari. La restauració pròpiament dita té lloc entre el 1951 i el 1955 a càrrec de l'arquitecte Lluís Bonet i Garí. El 8 de setembre del 1957, l'arquebisbe de Barcelona, Gregori Modrego, en companyia de nombrosos sacerdots i fidels de Puiggraciós, va entronitzar de nou la imatge al temple restaurat.

En un primer moment, com era costum, una família es va ocupar de la cura del temple acabat de restaurar. Però després, el 1973, les monges benedictines del monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona van establir a Puiggraciós una comunitat que es consagra a la pregària i al treball, assegurant també el manteniment del santuari i l'acollida fraternal dels pelegrins. Des d'aquesta data, els diversos sacerdots de la zona, per torns, hi presideixen l'eucaristia diàriament.

L'entrada d'aquesta comunitat monàstica a Puiggraciós ha donat molta vida al santuari. Les germanes benedictines han impulsat amb molt d'encert la pastoral des de diferents àmbits, en la litúrgia, la caritat fraterna i els pelegrinatges, i s'han obert, com ho faria la Mare de Déu, a l'acollida amorosa de tot aquell que truca a la porta.

Samuel Gutiérrez

l'entrevista

Entrevista a la germana Rosa Julibert, superiora de la comunitat monàstica de Puiggraciós

—Quin és l'atractiu principal d'aquest santuari?

—Sense dubte la Mare de Déu. Sense ella aquest lloc no seria el que és avui. També és atractiu l'entorn, molt bonic, que proporciona vistes precioses i un immillorable paisatge, i fins i tot la comunitat monàstica de Puiggraciós, que d'alguna manera revifa el culte i la devoció a la Mare de Déu.

—Què significa per a vostès la presència de Maria?

—Per a nosaltres, la Mare de Déu es fa especialment viva en la litúrgia. Ella representa la vida cristiana dins de la vida litúrgica. No ho vivim com una devoció fora de lloc, sinó que és algú molt present i viu entre nosaltres, és l'encarnació de la litúrgia i la Paraula de Déu.

—Continua venint gent a venerar la imatge?

—No només continua venint gent sinó que penso que, amb el temps, la devoció augmenta i es va depurant. La Mare de Déu de Puiggraciós té una presència molt viva a les famílies, que vénen de tota la comarca per retre-li culte. Com a prova, cada diumenge acostumen a haver-hi unes 60 persones a l'eucaristia.

Aquest santuari ha servit també d'inspiració per a alguns pintors, com Montse Costa.

Puix que sou Cambra Sagrada
Mare de Déu poderós:
*Sigueu la nostra advocada
Verge de Puiggraciós.*

Graciosa sou Senyora
sense taca original;
que al mateix Déu enamora
i en vostre si virginal
vingué el Fill a fer-hi estada
restant sempre Verge Vós.

A Puiggraciós soterrada,
mil dos-cents noranta-nou,
vostra imatge venerada
la trobà un pastor i un bou:
Flor boscana, immaculada,
de perfum miraculós.

Vostres fills amb sant exemple
a Montmany us han portat
i un altar us fan al temple
per tenir-vos al costat,
però Vós heu retornada
al primer lloc prodigiós.

Tot el poble, unit, proposa
per complaure el vostre anhel
cada any, dur-vos, dalt la Llosa,

heretat de Mas Miquel
i deixar capella alçada
en el lloc triat per Vós.

I d'ençà que a vostra ermita
font de gràcies singulars
per l'aplec a tots s'invita
cada vint-i-cinc de març.
Repartint-se en tal diada
un panet substanciós.

Uns veïns de Barcelona
—segons diu la tradició—
a Vós, Mare i gran patrona,
porten un tolit minyó:
la malura li heu curada
sa l'esperit, valent el cos.

Quan ja mare es sent l'esposa
viu l'engúnia del perill,
i us invoca pietosa
comannat-vos el seu fill;
mai s'ha vist abandonada
en moment tan neguitós.

Defenseu nostres anyades
demanem tots de bon cor;
allunyeu les pedregades,
compadint nostra suor.

De la mar avalotada
sigueu Vós far lluminós.

De malures i de penes
sou la font medicinal
deslliureu-nos de cadenes
del pecat, el pitjor mal.
Guardeu sempre la contrada
de tot mal contagiós.

Pot tenir-se per sorotosa
la parròquia de Montmany
que una Mare poderosa
la defensa de tot dany.
Veïnat, terme i comarcada
han rebut vostre socors.

Proclamada Reina i Mare
de l'Ametlla del Vallès
manteniu, igual que és ara,
vostre blau mantell estès,
con el vel de l'estelada
sobre el vostre món boirós.

Mil set-cents onze posada
en aquest cambril formós:
*Sigueu la nostra advocada
Verge de Puiggraciós.*

Goigs de la Mare de Déu de Puiggraciós

Solsona

diòcesis

El Miracle celebra la seva Festa Major en l'any del centenari

■ Mons. Joan-Enric Vives va presidir l'Eucaristia del diumenge 4 d'agost

EL MIRACLE.— L'arribada de l'estiu ens recorda la proximitat de la Festa Major del Miracle, la festa de l'aparició de la «Verge Nena» a aquells dos infants de cor net, de fe senzilla, que saberen fer-se ressò i esdevenir missatgers de les paraules de la Mare de Déu: «Torneu a la part de Déu.» Un any més aquest fet es va recordar en la pregària i en la fe amb la vetlla de pregària que es va celebrar el divendres dia 2 d'agost a les deu del vespre.

El Miracle vol tenir campanes

El santuari del Miracle, amb la presència d'una comunitat benedictina i una casa d'espiritualitat, amb una església i un fastuós retaule barroc de gran significació, amb la bella imatge de la Mare de Déu Nena del segle XV i la Casa Gran renaixentista, té un lloc destacat en la geografia religiosa, cultural i paisatgística del Solsonès. Però, al contrari del que passa als nostres pobles i parròquies, hi manca la veu amiga d'unes campanes que convidin a la pregària i animin els aplecs i les romeries amb els seus tocs festius.

En aquest sentit està madurant un projecte ambiciós que voldria donar una resposta adient a aquesta mancança. Els promotors voldrien apadrinar una part del projecte. Estructuraria d'adquirir una campana de grandària mitjana i bona sonoritat amb un cost aproximat d'uns 9.000 euros (1.500.000 pessetes). Podria ser batejada amb el nom de Santa Maria, o bé un altre que fos demanat majoritàriament, i recordaria el bell gest amb la inscripció: «Em donaren i m'apadrinaren els fills d'aquesta contrada.»

El llançament d'aquesta proposta obeeix a una iniciativa particular be-

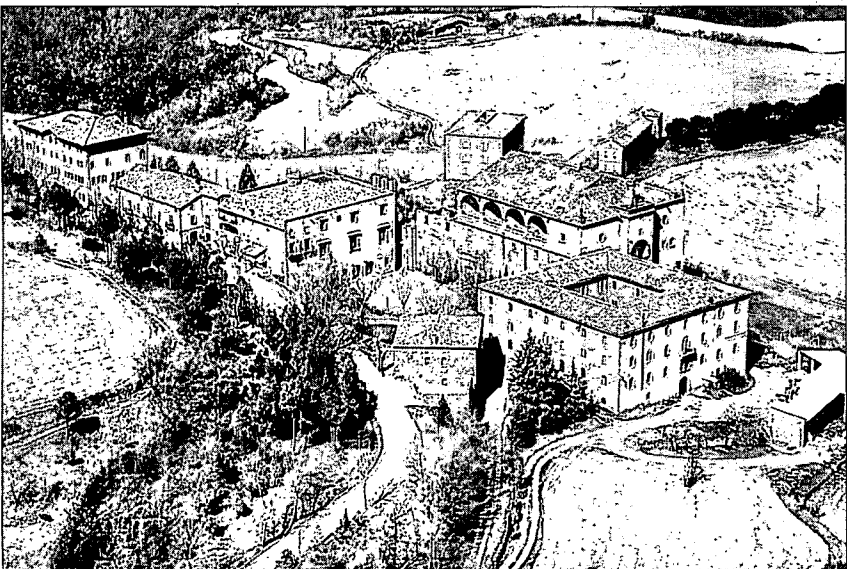
neïda, però, per la comunitat benedictina del Miracle. Al seu darrere hi ha un grup de persones que estimen el santuari del Miracle. S'espera que tingui un ressò positiu i que el projecte sigui aviat una joiosa realitat. Per tal de dur a terme aquesta iniciativa, s'han adreçat a tots els pobles i cases de la comarca on es troba ubicat el santuari del Miracle.

Amb la convicció que les esglésies i ermites de la nostra geografia cristiana —en la seva construcció, ornamentació i conservació— són el resultat de l'amor i de la generositat dels creients

que foren els nostres avantpassats, amb aquest gest a favor del santuari del Miracle, nosaltres, amb més mitjants que en el passat, podem escriure una pàgina més en aquesta història tan rica de fets participatius.

El compte corrent de Veus de Campanes del Miracle al qual es poden fer els donatius és el següent: 2100-0081-94-0200316342 de La Caixa, carrer de Llobera 31, de Solsona.

«Em donaren i m'apadrinaren els fills d'aquesta contrada»

El 2X4 Doble Quartet Coral va interpretar un concert de cançons espirituals negres a la plaça del santuari.

Molts fidels, alguns vinguts a peu des de Solsona, hi van fer acte de presència. La vetlla va començar a la plaça, davant de la creu que indica el lloc on va aparèixer la Mare de Déu, i es van llegir les paraules que la Verge va dir als pastors de la Ciroso el mateix dia de l'any 1498. Els monjos van iniciar una processó que va ser seguida per tots els assistents, que duïen els llançons encesos prèviament davant de la creu.

El lema d'enguany era «Maria, noia del poble», però també es va aprofitar per donar gràcies d'una manera especial pel centenari de la presència benedictina al santuari del Miracle. Abans d'acabar la vetlla, la gent va tornar a encendre els llançons i els va pujar ordenadament a dalt de l'altar tot envoltant-lo. Els fidels van formar un cercle al seu voltant per tot seguit, lentament, anar pujant al retaule per lloar la imatge de la Mare de Déu. En sortir, la gent va menjar coca i va beure cava, mentre els llançons seguien cremant dins de l'església.

Dissabte al vespre, la plaça del santuari va esdevenir un escenari musical davant de 150 persones que gaudiren d'una bella audició a càrrec d'un grup coral de Sabadell. Es tractava del 2X4 Doble Quartet Coral, que va interpretar un concert de cançons espirituals negres, amb temes com *Oh happy day*, *Old man river*, *Sit down sister* o *Blue moon*.

Gran assistència a l'Eucaristia

El diumenge 4 d'agost va ser el dia central de la festa, amb l'Eucaristia presidida per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell, i concelebrada pel bisbe emèrit de

Es va inaugurar una curiosa i bonica imatge de la Mare de Déu del Miracle, feta pel P. Xavier Morell amb peces de ceràmica.

Barcelona Ramon Daumal Serra. L'església es va omplir de tal manera que va ser necessari afegir-hi cadires per acollir tota la gent; tot i així, molts es van haver de quedar drets. Mons. Joan-Enric Vives va fer una àmplia homilia centrada en el missatge de la Mare de Déu del Miracle, mentre els cants i la música els va posar la coral de Cardona, dirigida per Mn. Casafont.

En sortir de l'església els presents van trobar a la plaça, per cert molt ben guarnida, un gran piscinola-bis organitzat per la gent de les cel·les. Sonaren sardanes que ambientaren encara més aquest migdia assolat i festiu, mentre Mons. Vives intercanviava impressions amb el P. Josep San-

romà, superior del Miracle, i amb els presents. El bisbe coadjutor d'Urgell es va interessar pel projecte de les campanes del santuari.

A la tarda, es va inaugurar una curiosa i bonica imatge de la Mare de Déu del Miracle, realitzada pel P. Xavier Morell, amb peces de ceràmica, molt a l'estil gaudinià. La imatge, situada a l'entrada del vestíbul del monestir, recorda amb una plaça el centenari de la presència benedictina al santuari solsoní. Tot seguit, els més petits van gaudir amb els jocs de mans fets per una parella de joves animadors de l'Escola de Circ de Barcelona, que van captar l'atenció dels més menuts, tot i que la gent gran també s'ho va passar d'allò més bé. Un any més la xocolatada va ser un dels moments més emblemàtics de la diada. Es van consumir dues olles de xocolata i diverses safates de coca, que feren les delícies dels assistents a la festa.

Text i fotos: Ramon Estany

Tortosa

XXII Escola d'Estiu per a Catequistes

■ «No pesqueu solitàriament amb la vostra canya», va proclamar el bisbe Vives en l'Eucaristia de cloenda

TORTOSA.— Des del 29 de juliol i fins a l'1 d'agost es va celebrar al Seminari Conciliar de Tortosa la XXII Escola d'Estiu per a Catequistes de Catalunya i les Illes Balears. Com sempre, l'ha organitzada el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), que presideix el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, amb la col·laboració de la secretària, Montserrat Oriol. Hi van assistir 129 catequistes, 125 dels quals interns, dirigits per una quinzena de professors.

L'organigrama de l'Escola d'Estiu per a Catequistes cobreix els nivells d'iniciació bàsic, específic i permanent que complementen adequadament el que es fa a les parròquies i diòcesis respectives. Els cursos impartits als matins van ser: *Continguts de la fe cristiana* (Credo), *La vida cristiana* (moral), *L'itinerari d'iniciació cristiana per a infants*, *El conte, un llenguatge que fa possible comunicar-se* i *La catequesi en la comunitat*.

Cal, però, afegir i destacar els que van obtenir un nombre més gran de matriculats: *Història de salvació*, impartit per Josep Lluís Arín; *Catequesi familiar en el si de la comunitat parroquial*, per Sebastià Taltavull, i *Per catequitzar, cal comunicar*, per Esteve Pujol. El SIC en pren nota i s'alegra de les preferències dels catequistes perquè són nuclears i fan diana en l'ideari clau de «ser, saber i saber fer».

Les tardes es van dedicar als tallers de tècniques per tal d'aprendre el com pràctic dels continguts del missatge. Seguiren les sessions culturals, de les quals cal destacar la *Presentació i crítica dels llibres útils per a la pastoral catequètica*, a càrrec del bisbe Salinas i altres col·laboradors... Tothom va poder comprar els materials que oferia la Delegació diocesana de Catequesi de Tortosa.

Visita guiada a la catedral

Els assistents a la XXII Escola d'Estiu per a Catequistes van gaudir el 30 de juliol d'una visita guiada a la catedral de Tortosa: El rector, Mn. Salvador Ballester, va explicar la capella de la Cinta i totes les etapes de la catedral gòtica. Es contempla com una seu inacabada que neix el 1347 i que creix fins al segle XVIII. Tota ella és un signe del projecte d'una Església concebuda per Jesús que només en la plenitud del temps escatològic coincidirà amb el projecte ideal del mestre.

En la missa presidida pel bisbe Salinas tothom va recordar que les pedres centenàries de la seu de Tortosa ara són signe de la vida de fe celebrada per les comunitats.

«Vosaltres, els catequistes, contribuïu a construir les pedres vivés en les catequesis», va dir el prelat, que tot seguit sortia de viatge cap al Perú, on la diòcesi de Tortosa té presència missionera.

El 31 de juliol es va viure una jornada turística al Delta de l'Ebre guiada per Mn. Josep M. Tomàs, vicari general i moderador de la Cúria i fill enamorat d'aquestes terres, ara tan polèmiques pel transvasament del riu Ebre. Cal dir que foren molt bones les explicacions dels camps dels arrossars en un moment esplèndid.

Eucaristia de cloenda

L'Eucaristia de cloenda feu el cim a la capella central del Seminari Conciliar de Tortosa. Es va celebrar la missa en un presbiteri que llueix una xarxa amb una àmfora i peixos.

El bisbe coadjutor de la Seu d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia i, amb un to convincent i familiar, va explicar: «No pesqueu solitàriament amb la vostra canya, ja que és millor que ho feu en equip i de la manera com us han ensenyat a l'Escola del SIC. La xarxa de

la parròquia que entre tots llancem és la metodologia ideal. Per a la resta sigueu pacientment evangèlics: no us poseu nerviosos. Si com a terrissaires que sou els catequistes se us trenca cap peça, torneu a començar i refieu-vos de la Providència, que guia l'Església.»

L'epíleg festiu el van protagonitzar els membres del grup musical Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. Una lectura catequètica de la seva actuació podria ser que han sabut integrar el públic valent-se de temes populars i implicar-lo amb gestos i moments de protagonisme. La gent, un cop acabada l'actuació, va aplaudir de cor.

La Delegació diocesana de Catequesi de Tortosa, que ha estat l'amfitriona per quarta vegada de l'Escola del SIC, des d'ara prepara el seu curs diocesà, que se celebrarà del 27 al 29 de setembre d'aquest any. S'hi espera l'assistència d'uns 250 catequistes.

J. Blanc i Bahima

ASSISTENTS PER BISBATS

Barcelona: 27
Tarragona: 26
Solsona: 23
Tortosa: 15
Vic: 12
Girona: 7
Menorca: 6
Eivissa: 4
Lleida: 3
Mallorca: 3
Urgell: 3

ASSISTENTS PER EDATS

18-25: 19
26-35: 8
36-45: 25
46-55: 27
56-65: 20
66-...: 15
s/especificar: 15

Els participants al Camp de Treball Missioner van portar l'alegria dels cants i de la gresca a l'Hospital de Móra d'Ebre.

Vuitè Camp de Treball Missioner

EL MASROIG.— Les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i les Balears van organitzar el 8è Camp de Treball Missioner, en el qual s'aplegaren dinou persones del 17 al 27 de juliol al Masroig, població de la comarca del Priorat i de la diòcesi de Tortosa. Al capdavant de la iniciativa hi ha el rector de Sant Bartomeu del Masroig alhora que delegat diocesà de Missions de Tortosa, Mn. Joan Enric Reverté.

Els participants tenien com a base de les seves activitats la casa rectoral de la parròquia del Masroig. Foren deu els joves participants, que juntament amb els set de l'equip coordinador, i un missioner i una missionera, formaren el grup dels dinou participants en el Camp de Treball.

En aquesta activitat missionera de l'estiu es compagina el treball amb la formació. Als matins s'organitzaven quatre grups de treball en la forma de voluntariat: uns a l'Hospital de Móra d'Ebre, en la seva secció de residents; uns altres a la residència d'ancians Sant Josep de Falset; uns altres al taller ocupacional Jeroni Moragas per a discapacitats, mentre que un quart equip feia animació missionera als diferents pobles de l'arxiprestat de Móra-Tivissa, tot fent activitats amb infants, joves, catequistes i gent gran.

La formació missionera per als participants al 8è Camp de Treball Missioner es feia a les tardes. Els encarregats d'impartir-la van ser els mateixos missioners participants. Aquest any, seguint el lema del Camp de Treball, «Siguem constructors de pau», es va anar explicant com ser constructors de pau a partir d'experiències missioneres a Egipte, al Perú, al Congo, a Veneçuela, a Guinea...

A la mateixa població base del Masroig es van celebrar dos actes de portes enfora. El dissabte dia 20 de juliol va tenir lloc la Marxa per la Pau, que va comptar amb un gran nombre de participants tant de la mateixa població del Masroig com d'arreu de la comarca. En finalitzar, es va llegir un manifest per la pau, i els nens de la parròquia del Masroig van fer unes representacions catequètiques sobre la pau. El grup Properly de música religiosa, al capdavant del qual hi ha el mateix Mn. Joan Enric Reverté, va oferir com a cloenda un concert per la pau.

I l'altra activitat de portes enfora va ser la Fira per la Pau, que tenia com a objectiu la sensibilització a favor de la pau. Hi va haver jocs per la pau, manualitats i també l'entrega d'un diari fet pels participants per transmetre les notícies i el missatge de la pau. (R.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Barcelona

Antoni Prevosti i Monclús és el president de la Societat Internacional Tomàs d'Aquino a Barcelona

BARCELONA.— El pensament tomista està més viu del que es podria pensar. La Societat Internacional Tomàs d'Aquino (SITA) n'és una bona prova. A Espanya té tres seccions, una d'elles a Barcelona, presidida pel Dr. Antoni Prevosti, professor de la Universitat de

Barcelona. Cada any se celebren arreu del món congressos o trobades que avancen en aquest corrent de pensament que tant recomana l'Església. Del 12 al 14 de setembre, a Barcelona, la secció local de la SITA organitza un nou congrés sota el títol «La síntesi de sant

Tomàs d'Aquino». A la Balmesiana (C/Duran i Bas, 9), seu de la SITA a Barcelona, es reuniran primeres figures del pensament tomista amb l'objectiu del veure l'aspecte sintètic de l'obra de sant Tomàs i buscar les seves característiques essencials.

«Moltes vegades som tomistes sense saber-ho»

—Per què és tan important sant Tomàs per a la història de l'Església?

—Sant Tomàs d'Aquino és una primera figura no només de la història de l'Església, sinó també del pensament universal com poden ser Plató o Aristòtil. Per a l'Església, el més destacat és que va fer la gran síntesi harmònica entre fe i filosofia. Ja feia molts segles que els cristians pensaven que tot el que hi havia de Veritat en la filosofia formava també part de la Veritat cristiana, i que podia ser acollit i integrat en el pensament cristià. Entre els cristians es va començar a elaborar tot un pensament de defensa de la fe i d'intentar establir un criteri per distingir què podia haver-hi de vertader en el pensament grec i què és el que s'havia de rebutjar. Al llarg dels segles es va anar elaborant tota una teologia i filosofia cristiana que d'alguna manera culmina amb sant Tomàs.

—És la *Summa theologiae* el fruit d'aquesta culminació?

—La *Summa theologiae* és l'obra sintètica on això es troba de manera més plena, però tota la síntesi tomista no és només la *Summa theologiae*. Hi ha moltes més obres en què sant Tomàs aborda pràcticament sempre aquest assumpte.

—A grans trets, i per a qui no coneixi l'obra de sant Tomàs, en què consisteix aquesta síntesi teològica?

—Consisteix a pensar que no pot haver-hi contradicció entre tot el que els homes puguin descobrir de vertader sobre la naturalesa, la vida humana, o sobre la moral natural, i la fe que Déu ens ha revelat. Tot ve del mateix Déu, i per tant no hi poden haver incompatibilitats ni contradiccions. Tot el que hi ha de vertader en les ciències no pot estar en contradicció amb la fe cristiana.

—Amb sant Tomàs podem dir que la raó entra definitivament a tenir un paper important en el món de la fe?

—Es culmina l'entrada, però no perquè abans hi hagués una reticència o un rebuig. Per part del creient i per tant, per part de l'Església, sempre davant del que és la raó hi ha hagut una mirada de prudència i fins i tot de cautela. Som humans i ens podem equivocar, perquè la raó humana és finita. Això passa abans i després de sant Tomàs d'Aquino. Aquesta actitud de vigilància,

malauradament, de vegades ha esdevingut por i fins i tot rebuig...

—Precisament el Sant Pare parla molt de conciliar fe i raó?

—Ell parla com de dues ales amb les quals hem de volar. El que passa és que també cal dir que hi ha com una jerarquia: la fe il·lumina la raó i la raó ajuda a la fe. No són equiparables, no es troben al mateix nivell.

—Es tracta, doncs, de trobar una raonabilitat a la fe...

—La fe és l'acceptació de Déu per part de l'home i del que Déu ens revela d'ell mateix. Això és la fe. L'acceptació d'un missatge implica entendre'l, tot i que tingui una part fosca i de misteri. Per a sant Tomàs està molt clar que la raó humana és finita, que hi ha moltes coses que no entenem i que ens movem en una certa foscor, però Déu ens convida i ens estimula que mirem d'entendre. Si ens ha donat la raó és perquè intentem entendre.

Hi ha una invitació a pensar les coses, no només recitar i creure «cegament». Sant Tomàs va avançar molt en aquest àmbit.

—S'entén amb el cap i s'entén també amb el cor?

—El cor és indispensable. No es pot separar el cap del cor. Amb el cor simbolitzem el centre personal, i això implica tota la persona, inclòs el cap. El cor és tota la persona amb totes les seves facultats, amb tot el seu interès, amb tot el seu afecte, desig, esperança... que busca Déu, l'estima i intenta entendre i discernir allò que aquest li vol fer conèixer.

—Què fa que sant Tomàs despertí l'interès de tants filòsofs cristians?

—Sant Tomàs ha donat lloc a una tradició dintre del pensament cristià, que és el tomisme, però que no és l'única. Després de sant Tomàs altres pensadors van seguir discutint el seus resultats i van prendre camins diversos. El tomisme, però, ha anat continuant al llarg dels segles i ha rebut un recolzament i un estímul per part de la jerarquia eclesiàstica. Els papes han recomanat l'estudi de sant Tomàs com una cosa molt útil i molt bona, tant als seminaris com a les escoles i universitats cristianes. El

El Dr. Antoni Prevosti és professor de Filosofia de la Naturalia a la Universitat de Barcelona.

reconeixement de sant Tomàs és del nostre temps, s'ha accentuat des del segle XIX fins als nostres dies, amb el Papa actual. Cada vegada s'ha anat veient més la conveniència d'estudiar sant Tomàs pels beneficis que aquest aporta.

—Quins són aquest beneficis?

—L'estudi de sant Tomàs aporta, primer de tot, un ordre mental extraordinari. Et posa les idees al seu lloc i et fa entendre moltes coses que abans no havies pensat, fins i tot moltes coses de psicologia humana. Sant Tomàs ajuda molt a la vida pràctica, perquè fa entendre moltes coses de la vida de cada dia.

—Què ha fet que a Barcelona l'escola tomista hagi tingut tanta força?

—Per una banda, hi ha una figura molt important, el P. Orlandis Despuig, que va tenir una penetració filosòfica i teològica molt gran del pensament de sant Tomàs. Encara que no va escriure una gran obra teòrica ni filosòfica, va formar alguns deixebles, sobretot Jaume Bofill i Francesc Canals, que successivament van obtenir la càtedra de Metafísica de la Universitat de Barcelona. Francesc Canals ha desenvolupat, seguint les directrius filosòfiques tomistes del P. Orlandis, tota una tasca filosòfica de repensar la filosofia tomista en debat amb les posicions modernes. Això bàsicament és el que ha fet que a la UB hi hagi ara aquesta situació una mica excepcional. D'altra banda, no podem oblidar la tradició catalana, que com deia el bisbe Torras i Bages, està formada sobre el pensament tomista. Segons ell, la mentalitat catalana té una empremta tomista important.

—Per què encara no és prou conegut el pensament de sant Tomàs?

—L'afany de novetat ens fa entendre erròniament que una cosa molt antiga ha d'estar molt passada. Això és un prejudici molt corrent. També pot passar que com que el pensament de sant Tomàs és gairebé el del sentit comú o la raó natural, hi ha coses que diu que poden semblar tan òbvies que no els donem importància. D'alguna manera, moltes vegades som tomistes sense saber-ho.

—Què guanyaríem si coneguéssim més sant Tomàs?

—A part del profit personal de cadascú, a nivell de comunitat una cosa que guanyaríem és unitat. L'Església en sortiria beneficiada, perquè ens entendríem millor i ens trobaríem més capacitats i més forts per poder dir la nostra en el món actual.

Samuel Gutiérrez

Societat Internacional Tomàs d'Aquino (SITA)

La SITA és una societat internacional de dret italià fundada a Roma l'any 1977 arran d'un congrés internacional sobre sant Tomàs fet a Gènova i a Barcelona. La SITA està formada per seccions a cadascun dels països on hi ha tomistes que hi vulguin pertànyer, i té com a finalitat la difusió de la doctrina de sant Tomàs, l'examen dels problemes fonamentals del seu pensament i el debat amb el pensament actual a la llum de les idees de sant Tomàs d'Aquino.

La presència tomista a Barcelona és actualment molt viva, i l'associació compta en l'actualitat amb més d'un centenar de membres en la seva secció local, presidida pel Dr. Antoni Prevosti. La secció barcelonina de la SITA és l'organitzadora del Congrés «La síntesi de Sant Tomàs», que se celebra a la Ciutat Comtal del 12 al 14 de setembre en col·laboració amb la fundació Balmesiana i la Universitat de Barcelona. Per a inscripcions o informació més detallada truqueu a la secretaria de la SITA a Barcelona: tel. 933 174 733; o a través de les pàgines web de la Societat Internacional Sant Tomàs d'Aquino: www.sita.cl i www.balmesiana.org.

Vic

Les parròquies de Torelló s'aboquen amb l'Àfrica

■ 8.700 euros destinats al dispensari de Suka/Tembo

VIC.—Amb motiu del 75è aniversari de la construcció del santuari actual de Rocaprevera, a Torelló, es va voler que aquesta celebració no es reduís únicament a una festa molt bonica. Es va pensar que seria una bona oportunitat perquè algun poble del Tercer Món pogués gaudir d'algun equipament elemental que no tingués com un dispensari, una escola... Així va néixer una campanya solidària de les parròquies de Torelló, destinada a algun lloc on treballi un missioner o missionera de Torelló, que enguany acaba de celebrar la tercera edició.

La campanya d'enguany s'ha dedicat a millorar l'equipament sanitari del dispensari de Suka/Tembo, a la República Democràtica del Congo; a tocar de la frontera d'Angola. A causa de la deplorable situació social i econòmica, on la sanitat és molt deficient i els mateixos usuaris han de pagar l'assistència sanitària; el dispensari és un refugi per a tots els pobres de la zona, especialment per als malalts de sida, tuberculosi i leprosos. La promotora de l'ampliació del dispensari de Suka és M. Antònia Vilar, germana de la Congregació de les Missioneres de Crist Jesús, que treballa en tasques d'assistència sanitària a la R. D. Congo des de fa 21 anys.

paneres de Nadal...», expliquen els responsables de la campanya. El resultat ha estat que finalment s'han pogut enviar a Suka/Tembo 8.700 euros que cobreixen els objectius marcats.

Les campanyes anteriors van tenir com a destí Bolívia i Ruanda. La del curs 1999-2000 es va centrar a El Alto (Bolívia), on treballa el P. Joan Bartrolí, s.j., i es va finançar un local polivalent a una barriada molt extensa de La Paz; els diners que es van recollir entre el 2000 i el 2001 es van enviar a Butare (Ruanda), on desenvolupa la seva tasca pastoral la Gna. Conxita Basagaña, missionera dels Sagrats Cors. Es va finançar un local que s'ha utilitzat com a escola rural i centre de dones.

«Voldríem que aquestes campanyes s'entenguessin també com un gest que insta els nostres governants a un canvi d'actitud envers els països més pobres»

«Canvi d'actitud envers els països més pobres»

«Estem contents del que s'ha fet. Una de les coses que agrada a la gent és la relació tan directa que hi ha amb els destinataris finals de l'ajut, i també el fet de saber que s'està donant suport a la feina que alguns conciutadans i conciutadanes nostres duen a terme en aquests països. Però voldríem que aquestes campanyes s'entenguessin també com un gest que insta els nostres governants a un canvi

La Gna. M. Antònia treballa a la R. D. Congo des de fa 21 anys.

només sigui una mica, portadors d'una bona nova, en

per als missioners i missioneres de Torelló la col·laboració del poble «és una cosa que agraeixen molts, ja que no només els ajuda a resoldre unes necessitats concretes, sinó que també els fa veure que els seus convilatans d'origen pensen en ells». I afegeixen: «Diríem que han permès fer realitat el desig de força gent de ser, ni que

forma de petita millora de les seves precàries condicions de vida, a una gent que ho necessita.»

El novembre començarà una nova campanya, que durarà tot el curs 2002-2003 i que anirà destinada al Perú.

Rosa Maria Jané Chueca

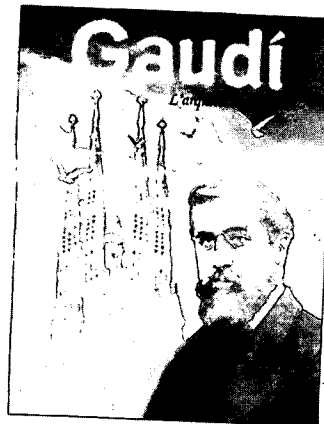

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Il·lustracions de Roger Arnau Gaudí, l'arquitecte de Déu

Un recorregut en forma de còmic per la vida i l'obra d'Antoni Gaudí. El text i els dibuixos conduiran el lector a través dels fets més importants de la seva biografia, sense deixar de banda alguns fets més anecdòtics que diuen molt del caràcter d'aquest arquitecte genial. Les pàgines de "Gaudí, l'arquitecte de Déu" ens ajudaran a comprendre el perquè d'algunes de les seves realitzacions més importants i ens faran conèixer l'impacte de la seva obra i de la seva figura en el seu temps.

28 p. PVP: 7,90 €

Raimondo M. Sorgia El poeta del calze prohibit Jacint Verdaguer

Aquest llibre és fruit de l'interès d'un verdagueria italià: Raimondo M. Sorgia, estudiós —de fa molts anys— de l'obra del poeta de Folgueroles.

El poeta del calze prohibit se centra sobretot en el «drama» de Verdaguer. L'autor, després d'una completa introducció biogràfica, passa tot seguit a explicar els fets que desencadenaren el conflicte amb el seu bisbe, de resultes del qual li fou prohibit l'exercici del ministeri sacerdotal i la celebració de l'eucaristia.

Raimondo Sorgia no es limita al relat objectiu, sinó que també proposa alguna possible clau d'explicació...

El Daus 213. 144 p. PVP: 8,80 €

La missionera de Torelló, al centre de l'embarcació.

Per sensibilitzar els veïns de Torelló, es duen a terme activitats per donar a conèixer el motiu i l'objectiu de la campanya, i per recollir les aportacions de tot tipus de la gent. Aquest any «es van escampar guardioles a diferents llocs, es va organitzar un festival que vam anomenar *Ritmes solidaris*, es va fer un sorteig de

d'actitud envers els països més pobres; voldríem que sentissin la urgència d'establir unes regles de joc més justes que facin possible que tothom i a tot arreu pugui viure dignament amb el fruit del seu treball», assenyalen alguns membres de la campanya.

Un altre aspecte que subratllen és que

Tarragona

Creixell celebra el 50è aniversari de l'ermita de la Mare de Déu de Fàtima

CREIXELL.— Aquest dijous 15 d'agost, festivitat de l'Assumpció de Maria, el poble de Creixell (Tarragonès) commemora el 50è aniversari de l'edificació de l'ermita de la Mare de Déu de Fàtima, situada als afores del nucli urbà.

De l'organització dels actes commemoratius, a l'esguard de la parròquia de Sant Jaume Apòstol, en té cura una comissió creada amb motiu de l'efemèride, amb la col·laboració de l'ajuntament de la localitat.

La imatge històrica de la Mare de Déu de Fàtima roman, des del dissabte 10 d'agost, a l'església parroquial, des d'on presideix els diferents actes de culte que s'hi vénen celebrant. La festa grossa serà, però, el dijous 15 d'agost, amb les eucaristies del matí i la processó que sortirà a les set de la tarda de l'església i que es dirigirà fins a l'ermita per dur-hi, de forma solemne, la imatge de la Mare de Déu. A la plaça de l'ermita, que serà beneïda, se celebrarà una missa i es venerarà la imatge, que posteriorment serà retornada al cambril.

Durant la processó, el tabernacle serà

portat per voluntaris i les finestres i balconades seran engalanades amb domassos blancs. Paral·lelament, des del 15 de juliol i fins al primer de setembre, s'està duent a terme un cicle d'exposicions de dibuixos, pintura i artesanía a la sala Josep M. Jujol, als baixos de la rectoria. Són exposicions col·lectives i individuals.

Dades històriques

La construcció de l'ermita de la Mare de Déu de Fàtima a Creixell té els seus orígens en el fet que mossèn Salvador Cabré, aleshores rector de la parròquia i canonge de Tarragona, anés a predicar a Fàtima l'any 1951. L'any següent, Creixell va rebre la Mare de Déu «pelegrina» de Fàtima i mossèn Salvador Cabré va fer donació de la imatge amb què va ser obsequiat durant la seva estada a Fàtima.

«Mn. Salvador Cabré va fer donació de la imatge amb què va ser obsequiat durant la seva estada a Fàtima»

Arran d'això es va projectar la construcció d'una ermita sota l'advocació de la Mare de Déu de Fàtima al turó de La

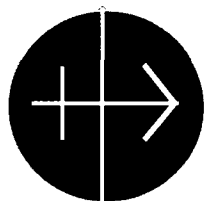
Carosa, terreny que va ser donat per la família Jané.

El dia 15 d'agost del 1952 es va beneir la imatge a la platja de Torredembarra i va ser traslladada amb barca a la platja de Creixell, des d'on va marxar en processó fins a la parròquia. Al setembre del mateix any va finalitzar la construcció de l'ermita, i els propietaris del castell de Creixell van donar la campana. El 20 d'octubre, l'aleshores arquebisbe de Tarragona, Benjamín Arriba y Castro, va beneir l'ermita. Quan se'n va festejar el 45è aniversari, es va substituir l'antiga porta de fusta per la metàl·lica actual.

Joan Boronat

Nova freqüència de Tarragona Ràdio

TARRAGONA.— Des de l'1 de juliol passat l'emissora Tarragona Ràdio va deixar d'emetre la seva programació a través de la freqüència FM 102.6 per passar a fer-ho a la nova freqüència situada en el 96.7 de la FM. Aquesta emissora emet cada diumenge, des de les nou del matí, el programa *Amb vosaltres*, que inclou l'espai «Paraula i vida», la glossa setmanal de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. (C.C.)

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 Madrid - Tel. 917 259 212

Filial Barcelona: c/ Lluís Antúñez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est només poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist avui?

COL·LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, **ENCARREGANT** la celebració de Misses (el mateix estipendi de la seva diòcesi) mitjançant la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les **SEVES INTENCIONS**.

● Vull que se celebrin.....
MISSES per les intencions següents:

.....
.....

Envio..... € com a DONATIU

Per: Gir ☐ Trans: ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. postal i ciutat:.....

Lleida

Les set campanes de la Seu Vella tornen a tocar

■ La Confraria de Campaners de Catalunya vol recuperar el toc diari d'oració

LLEIDA.— El 30 de juliol passat les set campanes actuals de la torre campanar de la Seu Vella de Lleida van tornar a tocar després de romandre gairebé mudes durant prop de dos anys a causa dels treballs de reparació i millora que s'han realitzat al sistema electrònic del carilló, instal·lat l'any 1971.

Els treballs de reparació han estat costejats per la Diputació de Lleida amb 21.035 euros (3,5 milions de pessetes). Durant el període de restauració, que ha estat efectuat en dos fases, s'han netejat les set campanes, s'ha canviat l'electrificació del carilló i s'ha millorat alhora el sistema mecànic de funcionament, que permetrà també el seu toc manual combinant amb la programació electrònica dels tocs.

Amb ocasió de la recuperació del toc de campanes de la Seu Vella, van pujar al cim de la torre campanar diverses autoritats i representacions: el president de la Diputació de Lleida, Josep Pont; el delegat de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Francesc Vidal; el tècnic que ha dirigit els treballs, Josep Carvajal, i el president de la Confraria de Campaners de Catalunya i rector d'Os de Balaguer, alhora que ànima de la Trobada de Campaners de Catalunya que se celebra en aquesta població, mossèn Vicenç Alfonso.

«La veu de les campanes és veu de Déu»

El president de la Confraria, acompanyat per altres confreres campaners, es va mostrar molt satisfet pel fet d'haver recuperat el so de les campanes per a l'antiga catedral dels lleidatans: «La veu de les campanes és per als cristians veu de Déu, i en aquesta torre campanar el seu so ha estat història, tradició, vivència de ciutat i expressió d'una fe arrelada que, amb les

campanes tocant de nou, sembla rejaonar».

Mossèn Vicenç Alfonso ha explicat que l'entitat que presideix ha rebut l'encàrrec del delegat de Cultura de Lleida de fer una recerca i recuperar els antics i autòctons tocs de les campanes de la Seu Vella. En cas de no trobar-ne cap, se'n podria crear un de propi. «Cal fer alhora un estudi de les notes musicals de cada campana. Un cop fet consultarem amb Mn. Joaquim Mesalles i Mn. Josep Miarnau, capellans i grans coneixedors de la música, perquè ens diguin si és possible fer una melodia que esdevingui un toc propi», explica el president de la Confraria de Campaners.

Mossèn Vicenç Alfonso presentarà alhora una proposta al patronat de la Seu Vella, en nom de la confraria, perquè les campanes de la Seu Vella toquin no solament en les diades i festes importants, sinó també cada dia: «A les vuit del matí, amb el toc de l'oració de matí; a les dotze del migdia tot recuperant el toc de l'Àngelus i, a les vuit de la tarda, el toc d'oració del vespre com s'ha fet sempre».

Els lleidatans han aplaudit la recuperació de les campanes de la torre campanar de la Seu Vella, que durant segles han marcat la vida civil i religiosa de la ciutat i molt especialment anunciant els actes religiosos i litúrgics que s'hi celebraven.

Es dona la circumstància que el propi-

Foto: Jordi Curcó

Les campanes de la Seu Vella tocaran de nou el dia de l'Assumpció de Maria.

etari actual de la torre campanar és el Capítol Catedralici, fet aquest que ha comportat que les campanes de la torre de la Seu Vella siguin avui per avui les campanes pròpies de l'actual catedral nova de la ciutat, que les ha utilitzades sempre per anunciar les celebracions religioses en el temple catedralici, com han estat les oficiatures corals, la missa conventual i altres celebracions.

Durant aquests dos anys les campanes, i a causa de les deficiències del carilló, han tocat solament en diades i festes destacades, d'acord amb un calendari que en el seu dia fou pactat per la Confraria de Campaners de Catalunya i el Patronat de la Seu Vella. «Tot i això era evident que les campanes no tenien força i calia endreçar el carilló per recuperar el seu estat original», explica mossèn Vicenç Alfonso. El proper dia 15 d'agost, festa de l'Assumpció de Maria, titular de la Seu Vella i de la catedral nova, les campanes de la Seu tocaran de nou a diada.

Jordi Curcó

La Silvestra, una de les tres campanes més grans

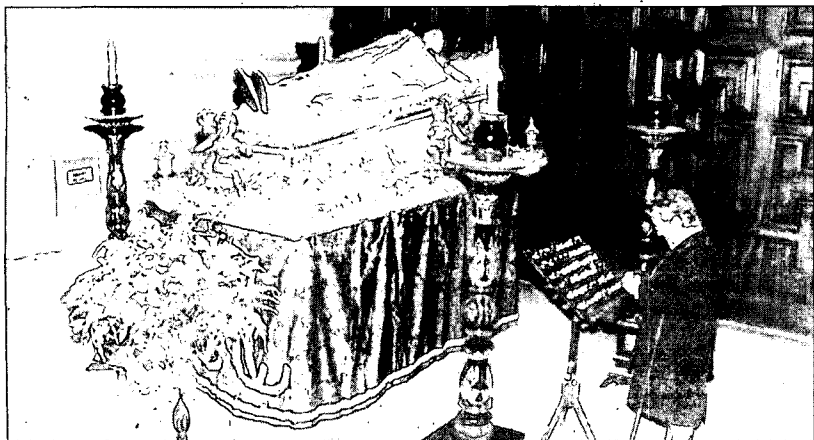
De les setze antigues campanes que va arribar a tenir la Seu Vella de Lleida tan sols en resten dues: la Silvestra, que té la funció actual de tocar les hores del rellotge de la torre, i la Mònica, els quarts.

Les altres cinc campanes actuals van ser col·locades a la torre l'any 1945 i el 1971, si bé totes elles van ser batejades amb els noms de les antigues: Concepció, Marieta, Crist, Bàrbara i la Meuca, aquesta molt popular per ser la que tocava solament quan moria el bisbe o un canonge, a cop sec i cada 30 segons sense parar, des del moment de l'òbit fins a l'acte de l'enterrament.

De totes elles, però, la més rellevant és la campana Silvestra, que per les seves dimensions (2,8 m) i pes (unes 7 tones) és considerada com una de les tres campanes més grans d'Espanya, després de les de Toledo i Montserrat.

Va ser fosa l'abril de l'any 1418 als claustres de la Seu Vella pel campaner de Toures Jean Adam. Fou finançada pel Capítol Catedralici i la Paeria, per tal que «acordada amb el rellotge, determinés l'horari del clergat i de la ciutat».

La catedral exposarà la Mare de Déu de la Llitera

La Mare de Déu de la Llitera és la titular de la catedral.

LLEIDA.— Rememorant una tradició que es remunta a l'any 1497, la catedral nova de Lleida exposarà el dijous dia 15, solemnitat de l'Assumpció de Maria, la imatge de la seva titular, anomenada la Mare de Déu del Llit i de la Llitera.

La imatge actual és una talla de l'escultor Jaume Perelló que reproduïx l'original que va desaparèixer l'any 1936. Re-

presenta Maria, vestida amb túnica blanca i mantell blau, adormida damunt d'un túmul, envoltada d'àngels.

La Mare de Déu de la Llitera, que solament és posada a la veneració dels fidels en aquesta diada, quedarà ja exposada davant de l'altar major de la catedral en la vigília de la seva festivitat i podrà ser visitada durant tot el dia 15 d'agost. (J.C.)

El bisbe Ciuraneta alerta del perill de considerar els sagraments sense cap contingut religiós

LLEIDA.— «Sense la fe i una catequesi adequada, és a dir, sense una experiència de l'encontre amb Jesucrist, i sense una introducció a la vida de l'Església, hi ha el perill de considerar els sagraments com a ocasions de festa social o familiar, sense cap contingut religiós.» Aquesta és l'alerta que Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida, fa en la seva glossa setmanal del diumenge 18 d'agost.

Tot i l'època estiuenca, el bisbe Ciuraneta no deixa escapar l'oportunitat d'insistir en la seva glossa dominical, titulada *Les fonts de la vida cristiana*, en un tema que preocupa l'Església i que és que «la celebració dels sagraments no produeixi en el qui els rep tota la riquesa de gràcia i de vida que transmeten quan se celebren i es reben adequadament». «Els sagraments», insisteix el

bisbe de Lleida, «són part important de la vida cristiana. No són "simples ritus", sinó accions simbòliques de l'Església, a través de les quals es fa present, avui, el poder salvador de Jesucrist i se'n comunica, gratuïtament, la vida divina per la presència de l'Esperit Sant, que habita en l'Església».

Per això, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta destaca en importància l'actitud que la comunitat cristiana pren respecte a l'acolliment dels nuvis, o dels pares que volen batejar el fill, o de la família que acudeix a la parròquia per demanar un funeral. «En aquests casos, si la comunitat cristiana —no sols el sacerdot— sap acollir amb el bon sentit que dona l'amor cristià, ajudarà molt aquesta família a preparar-los per acceptar Jesucrist i la seva Església», indica el bisbe. (C.C.)

Contra les drogues i pel desenvolupament

■ L'Associació Benestar i Desenvolupament implica els diferents actors socials per millorar la qualitat de vida de les persones

L'Associació Benestar i Desenvolupament (ABD) és una organització no governamental sense ànim de lucre que va ser constituïda a Barcelona el 3 de maig del 1990 per un grup de professionals i voluntaris amb la finalitat de fomentar un model de convivència social, més

compromès i solidari, per millorar la qualitat de vida de les persones i facilitar la integració en la societat dels col·lectius més desfavorits o en risc d'exclusió. Avui dia el seu camp d'acció s'ha estès a altres ciutats de l'Estat espanyol: Madrid, Palma de Mallorca i València.

Els seus orígens es remunten a una altra entitat, APAT (Associació per a la Prevenció de l'Alcoholisme i altres Toxicomànies), que treballava ja en l'àmbit de les drogodependències des de l'any 1980. Alguns dels seus membres van decidir crear deu anys més tard ABD. Des d'aleshores, aquesta associació, formada per experts i voluntaris en el sector social i sanitari, ha aconseguit un acreditat reconeixement per la seva gestió i col·laboració eficient amb institucions i entitats, tant públiques com privades, oferint el suport necessari per donar solució a problemàtiques personals i col·lectives del nostre temps.

Felisa Pérez Antón, directora tècnica d'ABD, explica que l'objectiu primordial de l'entitat, declarada d'utilitat pública, és «anticipar-nos als canvis de l'entorn en temes de benestar social i estar a l'avantguarda de metodologies i tècniques de gestió per aconseguir una eficiència i efectivitat més grans dels nostres serveis i assolir un impacte social més gran dels nostres recursos». Així mateix, per fer aquesta feina de manera òptima, Felisa Pérez destaca que cal tenir molt en compte els següents valors: respecte, participació, professionalitat, creativitat, transparència i qualitat.

Actualment les àrees d'intervenció en què s'estructura el funcionament d'ABD són quatre: droga, sida, infància i família, i atenció domiciliària. A Barcelona més de dos-cents voluntaris col·laboren activament com a agents de millora social en aquesta organització no governamental.

Assistència, prevenció i inserció

Pel que fa a l'àrea de drogues, ABD gestiona dos centres d'atenció sanitària per a drogodependents, situats als barris de Sants i de Sarrià, que donen cobertura a cinc districtes de Barcelona. El tema de la prevenció es tracta a través d'un pro-

Cartell que pretén conscienciar la joventut dels perills que comporta l'ús de drogues.

grama creat per Energy Control, una plataforma de treball nascuda el juliol del 1997 a la Ciutat Comtal amb el propòsit de disminuir els problemes associats al consum de drogues (heroïna, cocaïna, èxtasi...) entre els joves, als quals proporciona informació veraç i objectiva. Més de cent voluntaris duen a terme la seva missió en espais d'oci nocturn que els joves sovintegen els caps de setmana, com discoteques o bars. S'ha iniciat també una línia d'intervenció preventiva a les escoles adreçada a adolescents i a la comunitat educativa en general (professors, pares i mares, etc.).

El pas següent és la plena inserció laboral de les persones que fan tractament per dependència de drogues. ABD ofereix quatre possibilitats: el taller ocupacional, que és un recurs específic per a alcohòlics i/o drogodependents marginals; el taller d'activitats (lúdiques, culturals, esportives, manuals...), un espai adreçat a drogodependents en tractament amb escassos recursos personals; el taller de jardineria, que facilita l'aprenentatge de les habilitats socials bàsiques necessàries per trobar i mantenir una feina, i el club de treball, que consisteix en la recerca activa de feina. «També hi ha un programa de reducció de danys a la zona de Can Tunis, que es va iniciar l'any 2000, per a usuaris de drogues

que es troben en una situació de marginalitat extrema», comenta Felisa Pérez.

Problemàtiques sanitàries i socials

Des del 1993 ABD gestiona una casa d'acollida per a persones afectades per la síndrome d'immunodeficiència adquirida. Es tracta d'un recurs transitori d'atenció integral que permet un model de convivència grupal en un clima de respecte i de confiança, així com el suport d'un equip professional de caràcter interdisciplinari. L'escola de salut està constituïda per tallers adreçats a drogodependents per

promoure comportaments basats en la prevenció i/o tractament del VIH en població de risc (tallers de sexe segur, de venopunció higiènica i de primers auxilis). Per la seva part, el punt de contacte és un servei que duen a terme voluntaris afectats pel VIH-sida, que fan feines de prevenció i d'informació.

En l'apartat Infància i família cal destacar el programa Preinfant. Es va posar en marxa el 1997 i va destinat a adolescents embarassades o a mares joves amb fills nascuts fa poc, mancades de suport familiar, i a famílies que esperen un fill o que en tenen un acabat de néixer i on un o tots dos progenitors presenten problemàtiques de drogodependències i/o alcoholisme. «La finalitat és reduir, i eliminar si és possible, aquelles situacions de risc que poden afectar la vida física i psíquica dels menuts», afirma la directora tècnica d'ABD.

Laris, que va començar a funcionar el juliol del 1999, és un centre de tractament de violència familiar adreçat a famílies en situació de maltractaments físics i/o psicològics. L'objectiu de la teràpia és fonamentalment ajudar la parella en la reconstrucció d'una relació més satisfactòria. S'ofereix atenció a la parella, al maltractador i als fills.

Finalment, ABD presta un servei d'ajuda a domicili, que es concreta en els districtes de l'Eixample, Sarrià-Sant Gervasi i les Corts. En l'atenció a la persona, a un 59,7% dels usuaris se'ls fa higiene personal i a un 50% se'ls vesteix i canvia de roba. Quant a la integració a l'entorn, a un 63,5% dels usuaris se'ls acompanya fora de casa.

Miquel Àngel Codina

**ASSOCIACIÓ BENESTAR
I DESENVOLUPAMENT**
C/ SANT GERMÀ, 12, 1R
08004 BARCELONA
TEL. 932 890 530
FAX: 933 256 835
a/e: abd@abd-ong.org
web: www.abd-ong.org

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Cada any set-centes mil persones cauen en l'esclavatge

■ Celebrada una reunió d'alt nivell a Roma per aturar el tràfic d'humans

ROMA.— La promesa d'una vida millor o d'una feina són suficients perquè moltes persones abandonin el seu país d'origen. Així és com cauen a les màfies de traficants d'humans, una autèntica plaga del segle

xxi. El reclam fals d'una feina atreu milers de persones, especialment dones, que cauen en mans de màfies que els priven de tots els drets, els prenen els documents i les sotmeten a vexacions de tot tipus.

Es calcula que més de set-centes mil persones cauen anualment a les xarxes de traficants. La majoria són dones i infants que entren a formar part de les xarxes d'exploació sexual. Ho ha denunciat la conferència mundial sobre «Els esclavatges del segle XXI», una iniciativa de l'ambaixada d'Estats Units davant la Santa Seu juntament amb els Pontificis Consells Justícia i Pau i l'Atenció Pastoral dels Immigrants, així com de la revista nord-americana *Inside the Vatican*, que ha aconseguit unir la diplomàcia, policia, organitzacions humanitàries internacionals, les ONG i els organismes vaticans competents per tal de trobar solucions a aquesta plaga.

La reunió, que va tenir lloc a la Universitat Gregoriana de Roma, va ser un fòrum internacional en què s'alternaven posicions diplomàtiques amb visions pastorals, consideracions sociològiques amb visions tècniques sobre el fenomen del tràfic de persones. Es van poder sentir testimonis esfereïdors de persones que estan autènticament esclavitzades a l'Europa del benestar, a ciutats com París o Roma. Només a París, entre les famílies

Les dones que cauen a les màfies de traficants d'humans són sotmeses a condicions degradants.

des brutals. Els delegats de les ONG i els periodistes que van donar a conèixer aquestes atrocitats van recordar que aquests episodis es viuen dins de llars benestants de persones considerades cultes i socialment ben vistes.

Tràfic d'humans no equival només a prostitució, sinó que inclou aquests casos de dones de fer feines que estan sotmeses a condicions degradants, així com infants obligats a treballar en condicions inhumanes.

El paper de les comunitats religioses

El bloc de testimonis va comptar amb la participació del sacerdot espanyol Segundo Tejado, que viu a Albània des de fa set anys, on treballa a Càritas. Tejado va il·lustrar el problema de la reinserció de les prostitutes als seus àmbits d'origen. Socórrer la víctima, tutelar-la i protegir-la són algunes de les àrees on les organitzacions religioses són més actives. En aquest sentit, les aportacions de les comunitats religioses van ser coincidents. El rabí David Bateman, d'Israel; el pastor Laurant Bethell, de Praga, i el reverend Robert J. Vitillo, de la Conferència Episcopal dels EUA, van recordar les campanyes i esforços de les organitzacions religioses per aturar aquest mal del segle XXI.

Robert J. Vitillo va insistir en «l'educació, la mediació i el servei» com a pedres sobre les quals l'Església catòlica ha de respondre a aquesta situació deses-

perada. El rabí Bateman va fer una crida concreta a l'acció i va demanar que se signi un programa contra el tràfic de persones. El sacerdot Oreste Benzi, fundador de l'Associació Papa Joan XXIII, va oferir un testimoni impressionant, acompanyat de dues víctimes del tràfic de persones. El P. Benzi va comentar que la dificultat perquè les víctimes facin saber la seva situació ve condicionada per les amenaces, que bloquegen les víctimes i les incapaciten per demanar ajut.

Les dimensions tràgiques d'aquest problema

El títol de la conferència evidencia les dimensions del problema, l'esclavatge humà, que mou entre cinc mil i vuit mil milions de dòlars cada any. Cap continent

s'escapa del tràfic d'humans, sigui com a receptor o com a «exportador». Tal com va afirmar James Nicholson, ambaixador dels EUA davant la Santa Seu, «ningú no és immune a aquesta plaga: tots hi estem implicats, com a països de procedència, trànsit o destinació d'aquests nous esclaus». Els efectes del tràfic de persones són desastrosos: d'una banda, contribueix a desenvolupar el crim organitzat i a difondre malalties, i, de l'altra, disgrega la societat, coarta la llibertat i escampa la por entre persones de bona voluntat.

En el missatge dirigit als participants d'aquesta trobada, el Papa sol·licita a la comunitat internacional «la creació urgent d'instruments jurídics eficaços per lluitar contra el tràfic d'éssers humans». En les conclusions de la conferència es va acordar un instrument legal anomenat «Protocol contra el tràfic de persones, especialment dones i infants», per tal de lluitar contra el crim organitzat. Una de les qüestions que cal resoldre és la reinserció de les víctimes al país d'origen o a un tercer país, i la coordinació entre països, així com el rol dels governs i la seva responsabilitat. La responsabilitat dels mitjans per fer conèixer aquests casos i la prevenció mitjançant l'educació també van ser dos focus d'atenció dels conferencians. La globalització del comerç d'esclaus implica mesures legislatives noves i projectes que potenciïn la protecció.

Miriam Díez i Bosch

Dades sobre els esclaus avui dia

- 700.000 persones cauen en xarxes de traficants anualment.
- 200.000 nenes del Nepal són esclaves sexuals a l'Índia.
- 50.000 dones i infants són «traficats» als EUA cada any.
- 10.000 nens són esclavitzats a Sri Lanka.
- 10.000 dones russes són forçades a la prostitució a Israel.

acomodades, hi ha set mil dones que viuen en condicions d'esclavatge, moltes d'elles sense documents ni cap compensació econòmica. Tal com es va fer saber en aquest fòrum internacional, sovint se les obliga a dormir a terra i en algunes ocasions se les lliga i castiga amb mètodes

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Records d'infantesa

Els meus records d'infantesa estan plens d'esparadraps als genolls i de mànigues de camisa estripades; de les barres de gel que els meus bons pares m'enviaven a comprar al molí per posar dins de la tosca i enorme nevera de la fonda Sant Cristòfol. Records també del Miru, la Sisqueta, la Conxita i la Caterina, uns veïns de dalt que visitava cada tarda per improvisar-los els meus contes inventats que escoltaven amb molta atenció al costat de l'estufa de llenya. Al forn de l'estufa els cuinava plats i postres amb molt pocs ingredients al meu abast.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

Concert de la Coral de Sant Llorenç

Actuació de la Coral de Sant Llorenç de Morunys a l'església parroquial.

SANTLLORENÇ DE MORUNYS.— El 28 de juliol passat, a les sis de la tarda, l'església parroquial de la vila va acollir el concert d'estiu de la Coral de Sant Llorenç, dirigida pel seu fundador, Mn. Lluís Grifell. L'església va presentar una bona assistència de públic, que va seguir el concert amb molt d'interès.

El concert es va dividir en dues parts. La primera va ser més «clàssica», amb peces de Rimski Korsakov, Bach i Schubert, però sense faltar autors d'aquí com el vilatà Mn. Riu o Mn. Joan Aymerich amb algunes composicions populars intercalades.

La segona part va començar amb l'actuació del jove organista local Gregori Farràs i

va seguir amb obres de Mn. Riu, Mozart, Verdi (el cor d'esclaus de *Nabuco*, que va merèixer els honors de la repetició), una composició d'Ortega Monasterio (l'autor de l'havanera clàssica *El meu avi*), l'adaptació de Pérez Moya de *L'Empordà*, de Morera, i els *Goigs a Madona de Lord*, de Mn. Riu.

Cal esmentar que en diferents moments del concert Mn. Grifell va cedir la batuta a Climent Solé perquè dirigís la formació. El públic va premiar amb forts aplaudiments aquest concert de la coral vilatana, que va sonar amb la seva pulcritud de sempre, però amb la recança que potser és la darrera vegada que la dirigeix Mn. Grifell i amb temor pel futur incert de la formació. (R.E.)

Fer conèixer el patrimoni cultural de les parròquies

VIC.— El Projecte Accuro és un projecte del bisbat de Vic en l'àmbit del patrimoni artístic moble. *Accuro* vol dir en llatí «tenir cura», i aquest és el principal objectiu del projecte: tenir cura del ric patrimoni cultural que hi ha a les parròquies. El projecte vol, d'una banda, garantir una correcta identificació i guarda del patrimoni artístic, i, de l'altra, contribuir a satisfer les inquietuds del coneixement cultural i religiós dels visitants i posar el patrimoni al servei de les tasques pastorals.

El projecte s'aplica per arxiprestats. El proper on es proposa aplicar el projecte és l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. Per començar a donar-lo a conèixer s'ha preparat una exposició juntament amb el Museu de

la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia. L'exposició, que porta per títol *Talla religiosa i retaules del fons del Museu i peces litúrgiques del bisbat de Vic*, s'inaugurarà el proper 21 d'agost a la sala d'exposicions del Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia. Es podrà visitar fins al 15 de setembre. Constarà de tres parts: l'exposició que temps enrere l'Albergueria —el Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic— va crear per donar a conèixer el Projecte Accuro, una mostra d'orfebreria barroca amb peces d'algunes parròquies de l'arxiprestat i una selecció d'escultures i retaulets barrocs del fons del Museu de la Pell d'Igualada, que s'han restaurat recentment. (C.C.)

V. Campus de Cultura Popular

LLÍVIA.— Més de 250 persones han assistit enguany al V Campus de Cultura Popular de Llivia, a la Cerdanya. Enguany s'ha celebrat del 15 al 20 de juliol amb l'objectiu de donar més importància al coneixement de la cultura popular a través de cursos d'artesanía, arts escèniques, dansa, audiovisuals o gastronomia entre d'altres. El Campus de Cultura Popular, adreçat a persones que s'interessen per la cultura tradicional, és el plat fort de l'Escola Catalana de la Festa (Festcat), que s'ha completat també amb cursos monogràfics de dansa a Esterri d'Àneu, de jocs a Horta de Sant Joan i de música a Viladrau.

Les propostes de formació s'han renovat molt enguany, tant en continguts dels cursos i tallers com en el professorat. El Campus ha incorporat també un nou espai de reflexió i documentació sobre la cultura tradicional, que té com a finalitat presentar cada any un seminari sobre un tema relacionat amb l'actualitat i l'evolució de la cultura popular i la festa. El tema triat per a aquest any ha estat *Els calendaris festius a banda i banda del Mediterrani*. (C.C.)

INGREDIENTS:

400 g d'arròs
Ous
1 fulla de llorer
1 llauna de tonyina
1 ceba
Llard de porc

PREPARACIÓ:

Bulliu arròs blanc amb uns grans d'all i una fulla de llorer. Un cop cuit, escorreu-lo i poseu-lo dins d'una cassola de fang lleugerament untada amb llard. Afegiu a l'arròs força tonyina de llauna, trenqueu uns quants ous, poseu-hi trossos de ceba escalivada per sobre i fiqueu-ho tot al forn. Des de l'escala sentia l'olor que desprenia aquest menjar fàcil però boníssim.

Any Gaudí

Què va dir Gaudí

16 Immortalitat

«Mentre jo vegi que la gent es mor, més creuré en la immortalitat»

Gaudí

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

Gaudí rep l'Eucaristia. Per als catòlics, Jesús de Natzaret està present amb el seu cos ressuscitat a la sagrada forma. És penyora d'immortalitat.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

En quin carrer de Barcelona tenia Gaudí el seu primer despatx d'arquitecte?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

Carta en memòria del poeta llunyà

Esmentar ací els records que servo de Mn. Jacint Verdaguer i Santaló, el poeta nacional de Catalunya, no esdevé fàcil per tractar-se d'un home amb una personalitat colpidora pel nombre de virtuts que embolcallaven el seu esperit.

En l'eximí i malaguanyat poeta de Folgueroles, s'hi reflectia amb tota puresa la doctrina de l'«ésser», que és l'antítesi de la doctrina (?...) del «tenir».

Entre ambdues, existeix un abisme insondable. Hom que hagi conegut personalment, o mitjançant la seva extraordinària obra poètica, l'admirable personalitat de l'autor del Canigó, comprendrà abastament per què en ell, lluny de l'hedonisme del «tenir», estava aureolat de l'afalagadora virtut de l'«ésser», connatural en el cristià de soca-rel, i que li va permetre amarar de poesia religiosa els seguidors

de la doctrina del Crist. Per retre un fervent homenatge al Mn. de Folgueroles, que el dia 10 de juny del 1902 va començar a petjar cert camí lluminós de l'Eternitat, fins arribar, en principi, a certa «Ermita al cel suspesa...», m'he permès la gosadia de fer-ho adreçant-li una carta caminant per dades biogràfiques i desvetllant pas rere pas, de més sentiments en llibertat...

A MN. JACINT VERDAGUER I SANTALÓ Ermita al cel suspesa

Benvolgut en el Senyor,

Vós i jo, personalment, mai no ens coneguèrem. Però, espiritualment, prou que ens coneixem, i ja fa molts anys. Des de l'afortunat dia que per primera vegada vaig llegir una poesia vostra a col·legi, que tostemps el vostre record roman dins el meu cor.

Verdaguer, retratat el 1870 per Marià de Picó.

Gràcies, Mn. Jacint, per tanta i tan bona llavor d'enlairats sentiments, que de faisó lírica vàreu sadollar el meu esperit. Gràcies a l'encanteri de la vostra poesia vaig aprendre a estimar més la portentosa magnificència de la natura. Gràcies a vós, que tan bé la cantàreu, quan podia anar a l'alta muntanya i gaudir del silenci total, a l'ensem, sentia l'esperit del vent... que omplia el meu pensament d'un missatge nou... Gràcies a la punyent melangia de *L'Emigrant* han vibrat com mai les fibres sentimentals del meu cor.

Éreu un gran excursionista. Estimàveu la natura i us plaïa sempre caminar i gaudir de l'oreig embaumador dels matins del maig florit. Malgrat ignorar del vostre món nou la faisó dels sentiments, quina pena més pregonada deveu sentir en veure com és maltractada la natura. Ver-taderament és motiu de païra, veure els estralls ecològics que causa principalment

la societat industrialitzada.

Admirat poeta llunyà, m'agradaria preguntar-vos quelcom de la faisó de vida que hi ha en «l'Ermita al cel suspesa», però tinc temença que pugui esdevenir-me com a Elsa, l'heroïna de Lohengrin, fill de Parsifal, custodi junt amb els seus fidels monjos-cavallers del Sant Graal, sagrada i preuada relíquia de la Passió del Senyor, zelosament guardada en el convent-fortalesa de Montsalvat.

Si és possible besllumar quelcom de l'aureola que intueixo embolcalla l'autor de *L'Atlàntida*, que el dia 10 de juny del 1902, amb un somriure d'home bo, lliurava l'ànima a Déu a la masia de Vila-Joana de Vallvidrera, sia'm permès almenys que el meu subconscient capti una imatge en l'hàlit de la nit de Nadal, la més lluminosa i estelada de l'any...

Dilecte Mn. Cinto,

Estàveu freturós per augmentar la perfecció de la vostra vida espiritual i el Senyor us va portar a abraçar el Terç Orde Franciscà, fundat pel Pobriçó d'Assís, com a camí per aprofundir en l'Evangeli del Crist i practicar més assíduament la vida de penitència. Us

vau presentar davant de la fraternitat assignada dient: «Als terciaris del pare sant Francesc, el darrer i més inútil dels gemans...» El vostre amor envers la Mare de Déu de Montserrat era sobradament conegut de tothom (devoció profunda i poesies). Per aital motiu, escaient-se la sortida d'aquest article al *Butlletí de Puiggraciós* el jorn del nostre romiatge anual de Puiggraciós a la Santa Muntanya, i ensems que aquesta publicació del mes de juny la vam dedicar a la memòria del poeta de *La mort de l'escolà*, amb tota la nostra admiració, desitjant fer justícia i com a agraïment a qui va ser el primer poeta català modern i l'eximí poeta de la Renaixença.

Un deure de gratitud vers el poeta de Folgueroles que va posar el nom de la nostra estimada Catalunya molt a prop d'aquella estrella que el matí és la primera d'il·luminar tota la magníficent creació

de l'Altíssim Nostre Senyor Jesucrist.

Tingueu el ple convenciment que aquests humils i devots romeus, a l'hora de les pregàries del poble fidel, en els decurs de la santa missa, suplicarem de genolls en terra i amarats de la fe que ens agermana a la Verge bruna que vulgui intercedir prop del seu Diví Fill que augmenti, si s'escau, el vostre nimbe de glòria, en el seu Regne.

Germà Terciari,

Jo he vist en certa nit de Nadal estelada i amarada d'un perfum de roses que sortia de la cova de Betlem, al peu del brollador del jardí de «l'Ermita al cel suspesa» que hi ha una petita làpida, on hi consta cisel·lat en arameu per un àngel del Senyor, de vestit blanc com la neu, amb cenyidor i ales d'or, la valoració del Bon Déu a les humils paraules de Mn. Cinto a l'entrar a la Fraternitat del Terç Orde Franciscà...

I a tall d'acomiadament, rebeu dels pobles del Vallès i del Maresme que avui hem pujat fins a aquesta emblemàtica muntanya voltada d'oliveres, signe de la pau, l'abraçada de la pau bona del Senyor, que estem segurs per la fe que ens agermana, traspasant distàncies, núvols i morades celestials, arribarà fins a vós estimat en el Crist, ja que brodàreu amb la vostra privilegiada ploma unes pàgines immortals que fins els àngels presentant-les al Fill Unigènit del Pare saben que li causen una complaença que sols Ell, en la seva saviesa infinita, valora i admet amb plena dolcesa...

Adéu-siau, Mn. Cinto, fins... que el Déu de l'amor ens cridi al seu costat, on podrem compartir amb vós el lloc del consol, de la llum i de la pau...

Joan Cusachs
Mataró

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

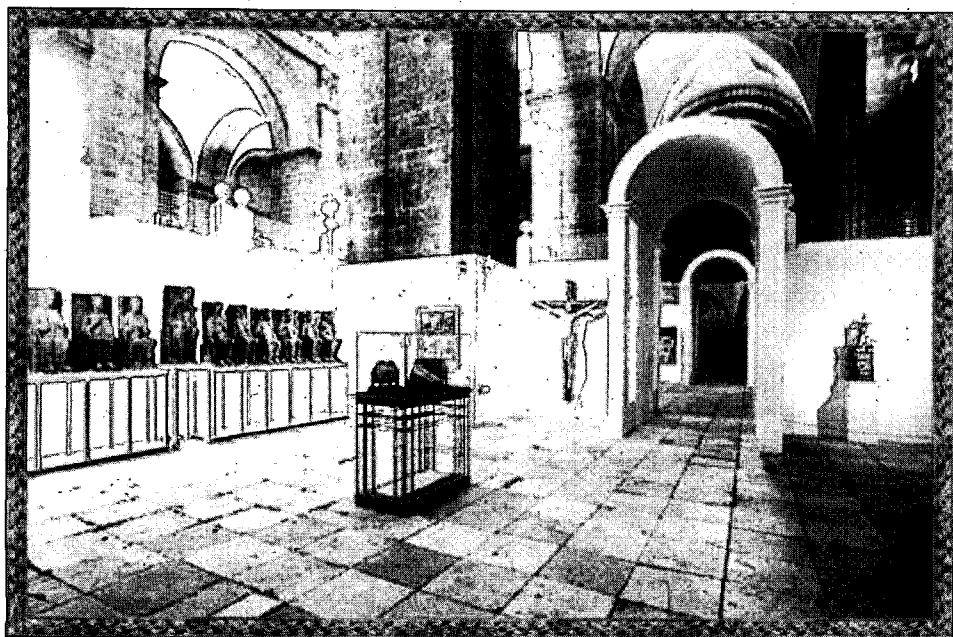
Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació baricària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La primera edició de «Les edats de l'Home», que ara arriba a Nova York, va tenir lloc a la catedral de Valladolid.

La X edició de «Les edats de l'Home» tindrà lloc a Nova York

La Fundació «Les edats de l'Home» està preparant la seva desena edició. En aquesta ocasió la seu de l'exposició serà Nova York. La mostra, que portarà per títol *Temps d'esperança*, s'inaugurarà a finals de setembre. S'ha previst que duri set setmanes, i un contingent aproximat de 150 obres provinents d'esglésies, monestirs i museus de la comunitat castellano-lesonense.

Les obres, tan belles i magnífiques, han impulsat les autoritats administratives i eclesiàstiques a donar-los una rebuda calorosa. Antonio Meléndez, el comissari de l'exposició, comenta que «nosaltres podem tenir una gran tradició cultural, però en el context polític i econòmic som bastant desconeguts per als nord-americans. Així que hi havia força recel, que es va superar a base d'ensenyar-los les peces que podem exposar. La qualitat és el que ha fet superar les prevencions i prejudicis que hi havia a Nova York sobre nosaltres. Ells tenen menys arrels històriques i menys constatació d'aquelles arrels a través de l'art, però tot això els agrada profundament, els apassiona».

La Fundació ha escollit com a seu d'aquesta mostra la catedral neogòtica de

Sant Joan el Diví, perquè resulta impossible trobar-hi un temple anterior al segle XVIII. Antonio Meléndez afirma que volen mantenir en aquesta exposició una continuïtat amb les anteriors, tot i que volen incloure també algunes novetats. La modernitat s'introduirà amb un muntatge audiovisual modern, en el qual s'intentarà traslladar als novaiorquesos l'estètica de l'altiplà castellà, l'immens bagatge polític, social i cultural d'aquesta regió i els relats que expliquen les catedrals a través de la seva pedra. Per això els visitants veuran en l'esmentat muntatge, abans d'accedir a l'exposició, el medi i les condicions en què van aparèixer les peces que se'ls mostraran amb la finalitat de reduir les distàncies culturals (SIC)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Ernst Wiechert, escriptor

Alemanya va dedicar un segell l'any 2000 a l'escriptor Ernst Wiechert amb motiu del 50è aniversari de la seva mort. Al segell es reproduïx la seva imatge i, al fons, es pot observar el llac de Zuric.

Va néixer a Kleinort (Prússia Oriental) el 18 de maig del 1887, va cursar els seus estudis de filosofia i ciències naturals a Königsberg després de ser mestre. Ferit a la Primera Guerra Mundial, va ser arrestat durant el règim nacionalsocialista i internat durant dos mesos al camp de concentració de Buchenwald el 1938. Fruit de les seves experiències, va escriure la seva autobiografia: *Der Totenwald* (1946). Posteriorment es va traslladar a Uerikon, a prop del llac de Zuric, on va escriure *Missa sine nomine* (1950). Ernst Wiechert deixa moltes obres, totes elles caracteritzades per una prosa de vena lírica. L'escriptor es declarava enemic del militarisme nazi i proclamava que la felicitat de l'ésser humà i la justícia social radicaven en la vida senzilla. Va morir a Uerikon el 24 d'agost del 1950.

VIII Cicle Internacional d'Orgue Música Sacra a Torreciudad

TORRECIUDAD.— La combinació d'orgue i trompa, la participació de John Scott, organista de la catedral de Sant Pau a Londres; i l'estrena absoluta d'una missa commemorativa del centenari de Josepmaria Escrivà caracteritzen la vuitena edició del Cicle Internacional d'Orgue Música Sacra, que va començar el 2 d'agost passat i que acabarà el dia 30 del mateix mes. Els recitals tenen lloc cada divendres a les 19.00. L'entrada és lliure.

El concert inaugural, que va celebrar-se el 2 d'agost passat, va anar a càrrec de Juan Manuel Gómez de Edeta (trompa), Juan Manuel Gómez González (trompa) i Soledad Mendive (orgue). Van interpretar, entre d'altres, obres de G.F. Telemann, J. Mª Muneta, F. A. Rosetti i E. Izo. L'organista Roberto Fresco va oferir el dia 9 un recital amb obres de J. S. Bach, F. Mendelssohn i E. Elgar. Per la seva part, Ansgar Wallenhorst interpretarà a l'orgue el 23 d'agost peces musicals de J. Alain i M. Duruflé. John Scott clourà el 30 d'agost el cicle amb un concert integrat per obres de J. S. Bach, F. Mendelssohn i Händel.

Per commemorar el centenari del naixement del beat Josepmaria Escrivà, el divendres 16 d'agost s'estrenarà la missa en honor seu, que s'ha compostat per encàrrec

del santuari i que s'interpretarà per orquestra, dos cors i orgue. A la missa, que s'oficiarà a les 19.00, participaran José María Muneta, director del Conservatori de Terol; Jesús Legido, professor d'Harmonia de l'Escola Reina Sofía de Madrid; Aurelio Sagaseta, mestre de capella de la catedral de Pamplona, i Agustín Javier Santos, de la Càtedra de Musicologia de la Universitat de Valladolid.

Sota la direcció del rus Dmitri Loos, cantarà la Georg Solti Chamber Orchestra de Budapest, acompanyada per la Coral Oscense i la Coral Exaudi, de la Universitat de Valladolid, amb Soledad Mendive a l'orgue. Dmitri Loos ha dirigit orquestres

en la majoria dels països europeus i participat en prestigiosos festivals a Àustria, França i Polònia.

La relació artística entre Loos i la Georg Solti Chamber Orchestra va començar fa tres anys, quan va dirigir l'esmentada orquestra per primera vegada en el concert dedicat a la memòria del mestre hongarès Georg Solti, en la seva ciutat natal. L'orquestra de cambra Georg Solti va néixer l'any 1998, i en un any ja tenia una sorprenent trajectòria de concerts, gravacions i gires. Ha estat dirigida per directors de renom com ara Yuri Simonov, Tomas Vassary i Uri Mayer (C.C.)

ÓRGANO
2002

TORRECIUDAD

2 al 30 agosto 2002

VIII
CICLO INTERNACIONAL DE ÓRGANO
MÚSICA SACRA

Portada del tríptic
anunciador del cicle de
música sacra d'enguany

II Cicle de concerts al santuari de Núria

VALL DE NÚRIA.— Des del 3 d'agost s'està celebrant, per segon any consecutiu, el II Cicle de concerts al santuari de la Verge de Núria. Cal recordar que el primer cicle va tenir molt bona acollida. El programa va començar el dia 3 passat amb un concert de la mezzosoprano Mireia Pinto acompanyada al piano per Vladislav Bronevitzky. El proper tindrà lloc el 17 d'agost amb un concert de música antiga i medieval a càrrec del grup Hemiòlia.

El 22 d'agost se celebrarà un concert

d'orgue a càrrec de Maria Nacy, que portarà per títol *Tres segles de música d'orgue*, i el 24 d'agost, l'organista titular del santuari de la Verge de Núria, Modest Moreno, interpretarà peces de música antiga hispana dels segles XVI i XVII. El darrer concert del cicle tindrà lloc el 15 de setembre i anirà a càrrec de la Capella de Música de Santa Maria de Mollet i de l'Orquestra de Cambra Miguel Casas. Tots els concerts, se celebraran a les 16.30 al santuari, i l'entrada és gratuïta. (C.C.)

Estiu

Hola, amics! Estem a l'estiu, en vacances, i hi ha una febre generalitzada per fer les maletes i preparar la sortida vers algun destí turístic. Hi ha infinitat de llocs per anar: el mar, amb les seves ones que semblen ballar a ritme de vals i amb la lluna que es reflecteix, platejada, sobre l'aigua; la muntanya, amb els seus arbres, arbustos i flors silvestres; els alts cims, alguns encara amb neu, que semblen fondre's amb els núvols; les cases rurals, que ofereixen descans i meditació...

En aquesta època de l'any la natura ofereix una visió molt gratificant. Heu observat una nit estelada des d'un poblet de muntanya amb l'ambient net de contaminació? És magnífic! Observant totes aquestes meravelles només penso en un Arquitecte, Creador, Pintor, Agricultor, Mari i tants d'altres adjectius que, junts, s'uneixen per formar una paraula única: Déu.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

El llibre de la setmana

Fugir del brogit mundà...

Saber-se emocionar davant la natura i la gent i comunicar honestament aquesta emoció és un privilegi de ben pocs escriptors. Sobretot si aquesta emoció, sent profunda, és continguda, serena, cordial, unint a la nostàlgia una bona dosi de lirisme i d'espontània sinceritat i senzillesa. Una fórmula difícil que ha aconseguit Maria Barbal al seu llibre *Camins de quietud*.

Dins d'una tradició de narracions de viatges per paisatges gairebé desconeguts, com als textos de Cela (*Viaje a la Alcarria*), de Ferrer-Vidal (*Viaje a la Sierra de Ayllón*) i més recentment de Josep M. Espinàs (*A peu per Castella*) o de Teresa Pàmies (*Allí em trobareu. Viatges*), Barbal ha triat una comarca de Catalunya on abunden els pobles abandonats, el Pallars Sobirà.

Un a un va recorrent pobles minúsculs, dels quals queden poc més que ruïnes i una església mig abandonada, però que li evoquen històries que necessita desentranar. Troba de vegades testimonis sobtats, que li parlen d'èxodes, de morts, d'oblit. I ella, amb perseverança, va avançant en un itinerari que de vegades l'omple de tristesa; però que també va acompanyat de l'admiració davant d'una Natura, a voltes fascinant, malauradament oblidada per la gent que ha emigrat vers la gran ciutat o que s'ha extingit en la soledat.

A diferència de les obres esmentades, Maria Barbal reflecteix amb sobrietat les seves impressions. Pren nota de detalls que passarien desapercebuts a observa-

dors menys minuciosos, mira de trobar sentit a una paret que s'ensorra, a una heura que cobreix un campanar o a un portal encara tancat amb una tosca corda.

I anem amb ella fent camí a través de noms plens de ressonància popular, que farien les delícies d'un lingüista que es dediqués a indagar-ne els orígens: Alendo, Balestui, Biscarri, Buira, Corroncui, Meneuri, Sellui, Fendruí, Xerrallo... Hom se sent incitat amb força a prendre com a guia aquestes pàgines d'excel·lent català i reprendre aquest itinerari sorprenent, per tornar a sentir-se immers en aquesta pau misteriosa d'un món on hi va haver tanta vida i que avui ha esdevingut «camp de soledat».

I potser també se suscita en la imaginació el projecte de cercar un d'aquests paratges, per retrobar la pau que ens nega el bullici de la civilització de la velocitat, del consumisme i del estrèpit. Així ho fan certs homes i dones, que hi apareixen de tant en tant, tot i que romanguin l'interrogant de les seves motivacions o de la seva perseverança.

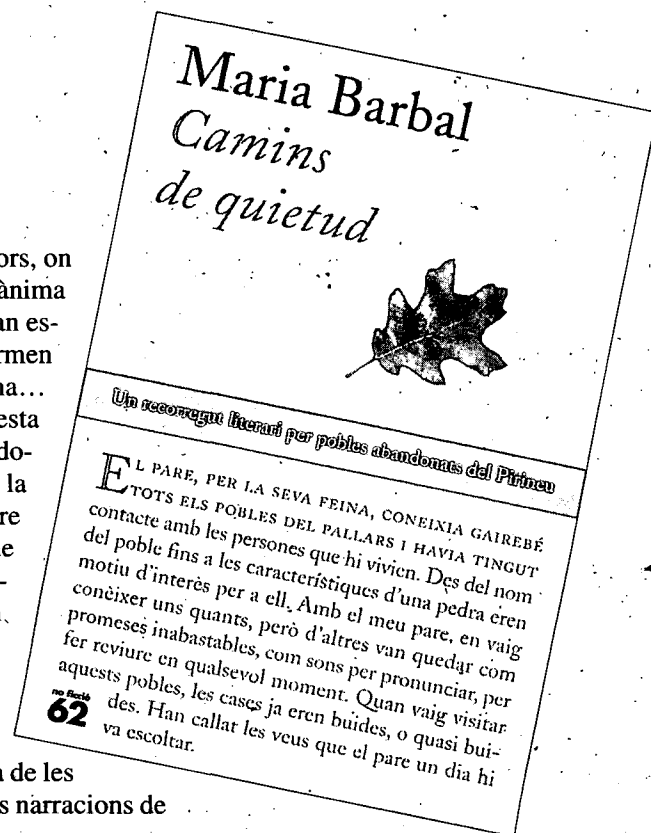
Camins de quietud, llegit al començament d'una època de descans relatiu, ens pot ensenyar a recórrer senders que ens

Maria BARBAL,
Camins de quietud. Ed. 62,
Barcelona 2001, 187 pàg.

duguin a paratges encisadors, on apareix de tant en tant l'ànima d'uns pobles que un dia van estar plens de vida i que formen part d'una història comuna...

Com hem arribat a aquesta desolació, a aquests abandonaments? Quina ha estat la ventolada que ha fet caure tantes fulles dels arbres de la nostra geografia? La redempció que aporten aquestes pàgines són un tribut a allò que van ser. Potser ens ho podria explicar la protagonista de *Pedra de tartera*, una altra de les delicades, cordials i subtils narracions de Maria Barbal.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Veredicte del certamen musical sardanista de Mollet del Vallès

El dia 18 d'agost, en el marc de la festa major de Mollet del Vallès, s'estrenaran les sardanes guanyadores de la novena edició del Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla i es procedirà al lliurament dels premis.

Tres sardanes han estat distingides pel jurat, que ha decidit per unanimitat atorgar el premi de composició de sardanes a la peça titulada *Nous sons*, original d'Albert Carbonell i Sauri. Igualment, el jurat ha atorgat sengles accèssits a les sardanes *Idil·li*, de Francesc Teixi-

dó i Ponce, i *En Xevi Merla*, de Marc Mas i Bosch. El premi de composició de sardanes està dotat amb 601 euros, mentre que els accèssits tenen una dotació en metàl·lic de 300 euros cadascun. Cal remarcar també que el jurat ha declarat desert el premi de composició de música per a cobla.

El jurat del novè Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla estava integrat per Josep Solà, president, juntament amb Manuel Oltra, Jesús Ventura, Jaume Cristau i Jordi Molina.

Homenatge a Ricard Viladesau

El cicle de concerts d'estiu organitzat per Joventuts Musicals de Palafrugell dedicarà un homenatge al mestre Ricard Viladesau amb un concert que tindrà lloc el 28 d'agost a Calella de Palafrugell, en el qual l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, que dirigeix Carles Coll, interpretarà tres sardanes d'aquest admirat compositor alongí, que fou un dels més destacats intèrprets de tenora. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria
del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE

PALAFRUGELL
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE

L'INFANT, L'
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE

LLAVANERES
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h:
Càmping Delfín Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

DIJOUS 15 d'agost: amb la participació de la comunitat parroquial de Dosrius (Maresme), sota la direcció de Pelegrí Bernal

DIUMENGE 18 d'agost: amb la participació de la Coral Santa Eulàlia de Riudecols (Baix Camp), sota la direcció d'Anton Cabré

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

John Steve és el més gran d'onze germans. Va néixer a Libèria ara fa 34 anys. En arribar a Catalunya, concretament a Lleida, les circumstàncies de la vida el van portar a la presó. No obstant això, fins i tot en un lloc com aquest ha pogut trobar coses bones. Entre elles, els voluntaris que dia a dia visiten els interns del centre penitenciari. Gràcies en bona part a ells, la primavera passada John va ser batejat i va entrar a formar part «oficialment» de l'Església catòlica. Va ser per a ell un dia molt important de la seva vida, un desig que tenia des de petit i que ara ha pogut fer-se realitat.

John Steve és un intern de la presó de Ponent convertit al catolicisme

«Quan acabi la meva condemna vull treballar i fer el bé»

—John, de què estàs acusat?

—Fonamentalment per un assumpte de drogues. Feia poc temps que vivia a Catalunya, concretament a Lleida, i un company em va involucrar en aquest món. Tot i que jo no em dedicava al tràfic de drogues, la policia em va detenir mentre complia una missió per al «meu company».

No em vaig poder explicar bé als policies. No entenien el que els deia, ja que el meu castellà era molt poc entenedor. El jutge em va condemnar a sis anys i vuit mesos de presó.

—Quina persona t'ha ajudat més al llarg de la teva vida?

—Sens cap dubte, la meva mare. Des de molt petit em donava consells sobre la vida... també el meu pare, però la mare és especial.

—Com passen els dies a la presó?

—Molt a poc a poc. Procuo tenir paciència i aprendre el que hi ha de

positiu en la gent que m'envolta dia a dia. Tots volem canviar la nostra vida. Actualment, a la presó estic estudiant i aprenent lampisteria. Quan acabi la condemna vull treballar i fer el bé.

—Et consideres un catòlic convertit?

—Quan era petit jo volia batejar-me i assistia a classes de catequesi a la parròquia del meu poble. Però tenia un gran temor a no passar les proves que em demanaven. Així que no ho vaig aconseguir. Finalment, aquesta primavera he rebut el sagrament del Baptisme. Estic molt content! Des que vaig entrar a la presó era un desig molt fort que portava a dins meu.

—Com vas trobar el camí vers Déu?

—La meva família no era creient, però quan va morir una germana meva l'any passat, la meva mare també es va

convertir al catolicisme. Ara per ara, jo visc la presència de Déu gràcies a la tasca evangelitzadora del voluntariat que atén la presó. Des que els vaig conèixer la meva vida ha canviat radicalment: sóc més feliç!

—Et molesta si et pregunto si demanes perdó a Déu pel mal que hagis pogut fer?

—Gairebé cada dia li dic a Déu: disculpa'm, perdona'm.

—Ets creient en Déu i per tant també en l'existència d'una eternitat. I d'un cel?

—Aquest pensament em dona una gran motivació per lluitar fins al final. Vull esborrar el meu passat i començar de nou la meva vida. A més, sé que tinc al meu costat moltes persones que m'ajuden i això m'omple d'una gran pau interior i d'una gran esperança.

Anna Vives

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

QUATRE REMARQUES SOBRE EVANGELITZACIÓ

1. Evangelitzar no és substituir

Més d'una vegada m'he trobat, visitant parròquies de pobles petits, amb una anomalia que l'habitua ja fa que sembli normal: a les celebracions no hi manquen lectors, ni a la catequesi catequistes, ni a les celebracions més festives cantaires... però gairebé tots són de fora. De vegades també són de fora del poble la majoria dels qui van a missa. Ho he vist aquí i lluny d'aquí: molts que viuen a ciutats grans cobreixen aquests serveis als seus llocs d'estiu o de cap de setmana. No és que em sàpiga greu la presència d'aquests: el que fa mal és l'absència dels altres, els residents de cada dia. En els casos més extrems arribes a descobrir, a partir d'aquesta realitat aparentment insignificant, una mancança greu d'evangelització o, almenys, de catequització d'alguns nuclis de població significatius.

Allò més greu és que aquesta mancança fàcilment passa desapercibuda perquè els absents han estat substituïts. Si no estem prou atents a la realitat o ens acontentem excessivament amb les aparences, els mateixos pastors podem confondre l'evangelització d'un poble —«aneu, doncs, a tots els pobles...» (Mt 28,19)— amb la seva substitució.

Això que resulta més fàcil de veure des d'una perspectiva geogràfica, també s'esdevé, a la ciutat, des d'un punt de vista sociològic. La gran preocupació de la pastoral obrera, per exemple, ha estat sempre la incorporació a la vida cristiana no només dels treballadors com a individus, sinó, especialment, d'aquells que responen al seu medi, a la seva cultura, i poden, per tant, introduir-hi i encarnar-hi la Bona Nova de Jesús. Els canvis socials han diversificat les classes, però qui no vol enganyar-se continua percebent amb dolor absències que la presència d'altres no compensa. «Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar» (Jo 10,16).

Un altre terreny en el qual s'ha donat aquesta lamentable tendència a confondre evangelització amb substitució és el del colonialisme. Sovint la missió *ad gentes* ha patit els condicionaments —moltes vegades inevitables— de les forces colonitzadores que han volgut instrumentalitzar-la. Han aparegut així Esglésies de nova planta que no solament rebien del missioner la fe, sinó també la seva expressió cultural. No és aquest el camí que assenyalava Joan Pau II quan deia: «Els missioners provinents d'altres Esglésies i països han d'inserir-se en el món sociocultural d'aquells als quals són enviats. Els cal aprendre la llengua del país on treballen, conèixer les expressions més significatives d'aquella cultura, descobrir els seus valors per experiència directa» (*Redemptoris missio*, 53).

També en els nostres països, i no només en els de missió, «amb la inculturació l'Església esdevé un signe més comprensible», com diu el Papa (Ibidem, 52). Hi ha qui confon certes aspiracions que tenen la seva raó de ser en aquesta inculturació... amb localismes de via estreta. S'equivoquen: es tracta d'evangelitzar, no de substituir.

Ara mateix

Rauxa

La bona salut de la institució familiar

A principi d'estiu es va publicar una enquesta en què es donava a conèixer la confiança que els barcelonins tenen en diverses institucions públiques i moviments socials. Tot i el seu caràcter marcadament local —només es referia a la ciutat de Barcelona— i malgrat que les dades de les enquestes sempre són orientatives, aquest estudi ofereix uns resultats que no deixen de ser interessants, especialment per als cristians.

Entre les moltes institucions que hi surten esmentades hi trobem l'Església catòlica, en la qual —sempre segons l'enquesta— hi tindria molta o bastanta confiança tan sols una quarta part dels barcelonins. La dada confirma allò que en l'àmbit cristià ja fa temps que s'afirma: vivim en una societat secularitzada. Cal fer notar, tot i això, que l'Església mereix més confiança als ciutadans que no pas els partits polítics, en els quals amb prou feines hi confia el 15% dels enquestats. Però allò que més crida l'atenció en aquest estudi és l'opinió que mereix la família: una aclaparadora majoria (el 97% per ser rigurosos) hi confia. De totes les institucions és, de molt, la més ben valorada. Si tenim en compte les transformacions profundes que afecten l'àmbit familiar és una sorpresa d'allò més agradable constatar que tot i això la majoria de la població hi creu. Així doncs, tot indica que la institució familiar és el referent essencial en aquesta societat secularitzada.

Eduard Brufau